

În bătaia peniței

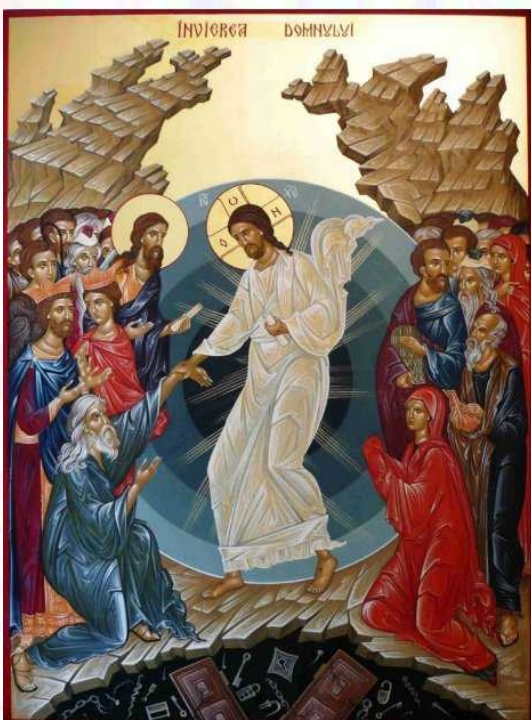
Revistă de cultură, literatură și artă,
Anul I, Nr. 2/ 2016 (SUPLIMENT DE PAȘTE)
În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Gânduri despre revista „În bătaia peniței” (de pe pagina de face-book a revistei)

Vă felicit pentru aceasta inițiativă! Am „răsfoit” în limita timpului câteva pagini și pot spune că îmi place revista dumneavoastră. Vă doresc mult succes și cât mai mulți cititori.

Maria Marinescu

**„Ziua Învierii! Să ne luminăm cu prăznuirea,
și unul pe altul să ne îmbrățișăm.
Să zicem „fraților” și celor ce ne urăsc pe noi;
să iertăm toate pentru Înviere.
Și așa să strigăm: „Hristos a înviat din morți,
cu moartea pe moarte călcând,
și celor din morminte, viață dăruindu-le.”**

Redacția

În bătaia peniței

**Revistă de cultură, literatură și artă,
Fondată la Caransebeș,
de Ana-Cristina POPESCU,
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA
și Simona Petronela MÎȚU,
în ianuarie 2016,
-apare trimestrial-**

Redacția:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU
Redactor-șef adjunct : Ion TURNEA

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Redactor artistic: Adrian POPESCU

Redactori:

Petru ANDRAȘ, Valentin BUSUIOC, Alexa
Gavril BĂLE, Melania Rusu CARAGIOIU,
Antuza Valentina DÂRLEA, Romulus FRÎNCU,
Ana GHIAUR, Maria IEVA, Ioana-Gerlinde
LUNGU GRASZL,
Lucia Elena POPA, Gabriela Dagmar PREDA,
Manuela DĂNESCU PROCOIAN, Simona
Gabriela ȚÎRU, Andrușa R. VĂTUIU.

Redactori asociați:

Adrian CRÂNGANU, Romeo Ioan ROȘIIANU,
Mariana STRUNGĂ,
Simion TODORESCU

Membrii în colectivul redacțional

Tinere condeie:

Valentina CRAMER, Dariana DUNĂRINȚU,
Briana Maria LIDA, Timeea MIHUȚ.

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În bătaia
peniței“ aparține strict autorului care semnează
textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro
Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.
Caransebeș, cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.

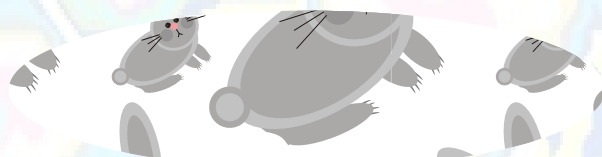
Tel. 0766293724, 0736942924

www.inbataiapenitei.elzumina.ro

<http://blogul.elzumina.ro/>

www.elzumina.ro

Nr. 3 al revistei „În bătaia peniței“
o să apară în luna iulie.

Sumar

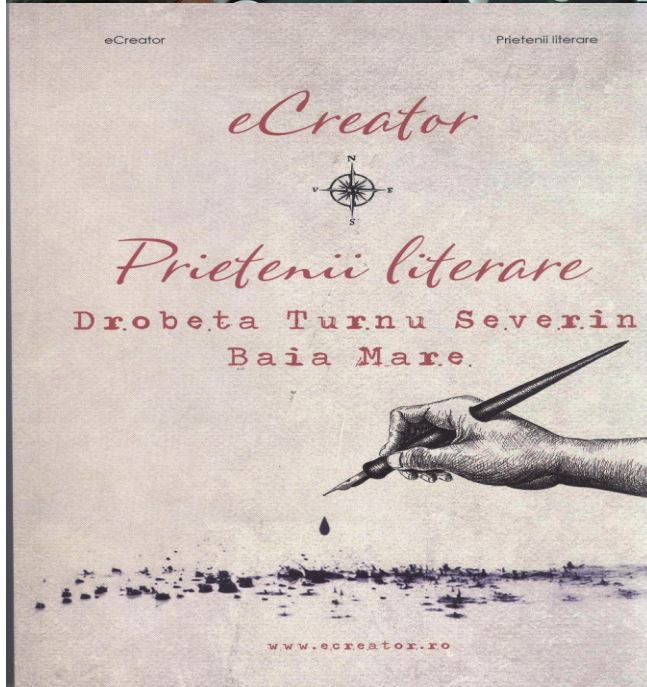
1. Evenimente, semnează: ECREATOR (director Ioan Romeo ROȘIIANU), Ana-Cristina POPESCU, pag. 3-4.
2. Învățământ, semnează: Ana-Cristina POPESCU, Simona Gabriela ȚÎRU, Manuela DĂNESCU PROCOIAN (pag. 5-7), Simona Petronela MÎȚU (pag. 8), Marciana CORICI (pag. 9), Irina TURNEA (pag. 9)
3. Religie, semnează: Radu BOTIȘ (pag. 10-12), Ilie Bucur SĂRMĂȘANUL (pag. 13), Ion TURNEA (pag. 14-15).
4. Poezie, semnează: Valentin BUSUIOC (pag. 16), Ana GHIAUR (pag. 17), Maria IEVA (pag. 17), Claudia

- Iasmina LAZĂR (pag. 18), Petru ANDRAȘ (pag. 18).
5. Gânduri, semnează: Simion TODORESCU (pag. 19).
6. Eseu, semnează: Marco DUȚĂ (pag. 20), Amariei MINODORA (pag. 21), Dariana Lavinia Dunărințu (pag. 22), Gabriela Dagmar PREDA (pag. 22-23), Viorel Gabriel PICHLER (pag. 23).
7. Proză, semnează: Ana-Cristina POPESCU (pag. 24-30).
8. Istorie, semnează: Romulus FRÎNCU (pag. 31).
9. Monografie, semnează: Ion TURNEA (pag. 32).
10. Apariții editoriale / Recenzii, semnează: Ionuț CARAGEA, Maria-Ana TUPAN (pag. 33-34). Ion TURNEA (pag. 35), Melania Rusu CARAGIOIU (pag. 36-46), Victor RUSU (pag. 47).

Evenimente

În bătaia peniței

PRIETENII LITERARE ECREATOR - BAIA MARE - DROBETA TURNU SEVERIN

REVISTĂ EDITATĂ DE PALATUL CULTURII
„TEODOR COSTESCU” DROBETA TURNU-SEVERIN
SUB EGIDA CONSILIULUI LOCAL ȘI
A PRIMĂRIEI DROBETA TURNU-SEVERIN
Anul I, Nr.1 (Serie nouă), Aprilie 2016

TERRA GRIFONS

Evenimente

În bătaia penitei

După Decembrie u02bc89, scârbit de războiul de uzură pe care a trebuit să-l ducă spre a supraviețui nu într-un sistem de sănătate bolnav, ci într-o instituție de sănătate condusă de incompetenți corupți și demagogi (i-a fost, între timp, desfăcut abuziv contractul de muncă cu litera i - pentru „indisciplină”, a făcut greva foamei ca să i se recunoască drepturile, a fost reînscris în muncă etc.), doctorul G, un adevărat partizan, decide să-și ia soarta în mâini și să lucreze pe cont propriu. Astfel, devine primul chirurg privatizat din zona Tecuciului. Naiv și cinstit, la fel de sărac ca în timpul cât a muncit ca profesionist într-o instituție de stat, lipsit de experiență managerială, dă greș și în acest demers. Neînțelegând la timp că doar compromisiunile de orice fel (inclusiv mita, pe care a dispărut-o și când lucra în spitalul din Tecuci) îi vor asigura succesul, se pomenește dator la stat, în condițiile în care datoriile statului către clinica sa privată s-au prescris.

Fiind un idealist, imediat după evenimentele din u02bc89, constatând că „la vremuri noi, tot noi!”, adică faptul că puterea este în mâna potențailor ori a incompetenților de ieri, a intrat o serie de măsuri menite să restabilească adevărul istoric. Înarmat cu mărturii concrete, redactează - nu singur, ci împreună cu câțiva romantici, dar și cu câțiva indivizi interesați ca demersurile lui să eșueze în neant - documente adresate noilor reprezentanți ai puterii, spre a demasca ilegalitățile petrecute în sănătatea gălățeană și la nivelul organelor de justiție locale și județene. Evident că „noaptea procurorilor” s-a dovedit, în timp, doar o noapte albă, ca multe altele, ce nu a restabilit ordinea firească a lucrurilor. Nici nu se putea întâmpla asta: încă lucrurile nu curg firesc în țara noastră, încă trăim „democrația originală” (horribile dictu!) încă asistăm neputincioși la triumful social și financiar al oportuniștilor, al corupților, al impostorilor. Războiul de gherilă al unor oameni integri precum doctorul G n-are nicio șansă de izbândă astăzi, cum n-a avut nici în regimul trecut.

Batalionul de pedeapsă este o carte cutremurătoare. Fără a abuza de infloriturile stilistice, recurgând de multe ori la sursele umorului, paginile scriitorului

i creează a realitate veridică, vibrând și seducătoare, cu toată atmosfera sumbră care te copleșește pe alocuri. Scrierea autoreferențială a doctorului-scriitor Ganea explică felul în care poți să te simți învingător într-o țară de învinși. Căci Mihai Ganea este, fără îndoială, un învingător, chiar dacă întreaga-i viață a fost alergare cu sufletul la gură pe un câmp minat nesemnizat.

ANA-CRISTINA POPESCU

UN ARHITECT AL CUVINTELOR

Începutul vieții este cuvântul. „Și a zis Dumnezeu: Să fie lumină! și a fost lumină.” (Facere c.1, v.3). Pentru o creație desăvârșită Cuvântul are nevoie de Lumină. Cuvântul aduce cu sine lumina.

Romeo Ioan Roșianu în „Poemul din vara acesta, iubito” ce deschide volumul „Arhitectura poemului”, publicat la Editura Ethnologica, Baia Mare, 2015, arată importanța cuvântului creator, a luminii și dragostei „Poemul din vara aceasta / se naște dimineața iubito / vom fi martori la facerea lui.”

Vara, anotimpul de foc, un simbol al dăruirii și pasiunii, căldurii dragostei, este indicele temporal ales de scriitor pentru a lăsa lira să cânte.

„Dimineata”, prototipul luminii, speranța oricăruia început, este momentul cel mai prielnic pentru a da glas cuvântului să creeze o lume nouă, o lume guvernată de înțelepciune și sensibilitate, o lume în care sufletul vorbește despre cât de infinit este universul fiecărei ființe, câte poji învață ascultând muzica ascunsă a fiecărei făpturi.

Atunci când crezi ceva ai nevoie de lumină, cuvinte, dar și de multă dragoste. Acolo unde dragostea, dăruirea și-a pus pecetea, arta va primi botezul luminii gustând vesnicia. Poetul și iubita lui, muza lui, vor face botezul poemului „n răscrucea luminii”, vor fi „părinți, unsoare sau frați”, „sfinți”, „lumânări încă nearse”. Prezența lumânărilor „încă nearse” vorbește despre focul sufletesc ce se pregătește să ardă cele mai prețioase cuvinte și să le sculpteze din pe altarul eternității.

Dacă poemul „se va naște-n amiază” e nevoit să cunoască „umbră”, greutatea acestei vieți și să le biruiască „va cuceri cu tristețe pământul.”

În cazul în care sufletul își va descoperi muzica spre seară „se va naște-nspre seară iubito”, oglinda luminii „licărul stelelor apuse-ntr ceruri” va înalta cu greu și tăcerea e cea care speră a lucra târziu.

„Poemul din vara acesta / se va naște chiar și fără de noi iubito!” concluzionează poetul. Cuvântul urmează firul luminii și dragostea îi dă formă mai devreme sau mai târziu, chiar dacă nu e țesut de îndrăgostiți, ci de acei demiurghi ce observă zborul porumbelului și jocul năz între florile vieții.

„Poemul din vara acesta, iubito” deschide calea celorlalte poeme care creează universul sufletesc al scriitorului Romeo Ioan Roșianu în volumul „Arhitectura poemului”.

Dacă la început scriitorul se adresează în mod direct iubitei prin vocativul „iubito” lăsând un moment impresia că teama volumului este dragostea, cu cât ne afundăm mai mult în lectură poemelor observăm că această temă alternează cu tema vieții, tema morții, condiția omului de geniu, trăirile moral-creștine.

Poem pentru mai târziu” prezintă fața acestei vieți, gustul ei și ambrozia pe care refuzăm să o cunoaștem. „Linștea” este imaginea nopții, a stelelor ce „nu spun nimic”, a stelelor ce nu și înțeleg „licărul lor străveziu”. „Sarea” este gustul vieții care „se scurge repede” și este împovărată de trudă, este pândită de moarte la fiecare pas „parfum de trudă”. Din teama de moarte, de neînțelegere, oamenii se prefac „fericiți” și refuză să cunoască ambrozia eternității „să spun ce e al ei.”

Ideea unei vieți scăldate în desertăciune se regăsește și în poemul „Viața în pielea goală”. Căpăt o viață în care poetul numără secunde, le visează, calculează „unde-i capătul”, „amă-

SUMAR

- 1 VIOREL MIREA
- 2 GABRIELA BOROIANU
LOREDANA MĂDĂLESCU
- 7 DAN ȘALAPA
- 9 TUDOR RĂȚOI
- 11 IOAN ROMEO ROȘIANU
- 13 ANA CRISTINA POPESCU
- 14 MIRELA ORBAN
- 15 DACIELA ROTARU
- 16 GABRIELA BOROIANU
- 18 NICOLAE JINGA
- 22 EUGEN MĂCĂNEANU
- 24 VASILE MUSTE
- 25 DANIEL CORBU
- 26 NICOLAE SCHEIANU
- 27 VASILE MORAR
- 29 VIRGINIA PARASCHIV
- 31 NICOLAE SCHEIANU
- 32 IOAN DOREL TODEA
- 35 MIRCEA LIVIU GOGA
- 37 MIHAI GANEA
- 41 VIOREL PIRLIGRAS
- 43 RALUCA NICOLAE

Revistă trimestrială de cultură,
educație și opinie, editată de
Palatul Culturii „Teodor Costescu”
Drobeta Turnu-Severin

Redacția și administrația:
Palatul Culturii „Teodor Costescu”
Drobeta Turnu-Severin
Bd. Carol I Nr. 4, Mehedinți

Coperta 1: Palatul Culturii „Teodor Costescu”
Coperta 3: Imagini de la inaugurarea
Palatului Culturii
Coperta 4: Cetatea Medievală a Severinului

Colectivul de redacție:

Viorel Mirea - director
Nicolae Jinga - redactor șef
Tudor Rățoi - redactor
Raluca Nicolae - redactor
Gabriela Boroianu - redactor
Dan Șalapa - redactor
Grafică: Emilian Iachimovski
Tehnoredacție: Isabel Bobia
Fotografie: Bogdan Ciucu

Număr ilustrat cu lucrări de Constantin Plăyșiu

Tipări S.C. „D & A” COM SRL
Casa Tricolorului, et. 2, Str. Crișan 25
OP 4 CP 401 Drobeta TT-Severin
Tel/Fax: +40 352 401 584
+40 744 495 186
web: www.editurastef.com
e-mail: office.editurastef@yahoo.com
office.editurastef@gmail.com

De la „porțile sudului” la „porțile nordului” citire

„Omul sfințește locul” spune o mai veche vorbă românească, iar sensurile ei profunde se-nfiripează și-n lucrarea de față, căci fără de sprijinul Gabrielei Dobrotă această lucrare n-ar fi văzut acum lumina tiparului.

Ea a ridicat imediat mână pe care i-am aruncat-o, atunci când i-am propus să sprijine realizarea acestui mai mult decât un simplu proiect, o adevărată punte de suflet între scriitori din două margini de țară si neam, între două zone ce mustesc de istorie, cultură și tradiții, ambele cu atâta forță amprentând viețuiera românească.

Ideea de a face o ediție specială din „eCreator” împreună cu confrății din Mehedinți mi se înșurubase în minte și-n suflet de mai multă vreme, Gabriela Mimi Boroianu fiind primul confrate cu care am bătut monedă pe asta, căreia i-am împărtășit intenția.

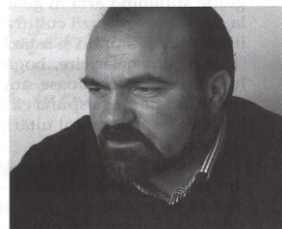
N-a fost să fie anul trecut în toamnă, pentru că lucrurile se întâmplă numai când vrea Dumnezeu!

A fost să fie ACUM, iar nașterea acestei lucrări confirmă că a fost un dat în starea, în vremea și-n vreața lucrurilor.

Am venit cu drag și emoție în Drobeta Turnu Severin, împreună cu doi dintre cei mai importanți scriitori ai Maramureșului, Vasile Muste și Nicolae Scheianu, două din vocile cunoscute și recunoscute ale grupării „eCreator”.

Am adus cu noi aerul cald al sufletului celor de la „porțile nordului” tuturor celor de la „porțile sudului”.

Ne-am întâlnit, am schimbat cărți și cunoaștere, emoții și trăiri, iar amintirile acelor clipe sedimentează acum prietenii ce vor dura mai mult decât ființele noastre plătând, pentru că ceea ce se petrece acum nu mai este un simplu număr special de revistă, e infinit mai mult, cel puțin o adevărată punte de suflet și simțire.

Învățământ

În bătaia peniței

Activități educative și extrașcolare „Să știi mai multe, să fii mai bun!” la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu

În perioada 18-22 aprilie 2016, la Școala Gimnazială Nr. 3 din localitatea Oțelu Roșu, s-au desfășurat activități educative și extrașcolare în care au fost implicați toți elevii și cadrele didactice. Obiectivele activităților au vizat descoperirea și punerea în valoare a abilităților fiecărui elev.

Fiecare zi a adus cu ea ceva nou. Elevii și-au putut arăta talentul, iscusința și totodată au descoperit noutatea, utilul, frumusețea lucrului bine făcut.

Împărțiți pe ateliere de lucru, elevii de gimnaziu, sub genericul „Mâini dibace“, au confecționat obiecte de Paște pe care le-au prezentat la Expoziția cu vânzare.

Programul cultural-artistic ajuns la a IV-a ediție „Elevii au talent“ a demonstrat și în acest an că fiecare copil e unic și are foarte multe de dăruit celor din jur.

Concursurile pe teme rutiere, de eseuri, desene, biciclete au arătat priceperea elevilor și s-au finalizat cu diferite premii. Premii au primit și elevii care au participat la concursul de cultură generală „Cine știe câștigă“, campionatul de fotbal sau concursul de șah.

Nu au lipsit din program nici activități menite să arate elevilor că viața este cel mai important dar al omului, acțiune ISU, întâlnire cu reprezentanții poliției locale „Prevenirea accidentelor rutiere“, dar și cele prin care elevii au fost îndemnați să protejeze mediul înconjurător.

Atât elevii din clasele gimnaziale, cât și cei din clasele I-IV, au putut viziona filme. Cei mai mici au făcut o călătorie în lumea poveștilor, în timp ce elevii mai mari s-au întâlnit cu literatura științifico-fantastică prin intermediul filmului sau cu personajele lui Caragiale.

Plimbările în aer liber, vizita la Muzeul de Geografie Literară din localitate, la Biblioteca Orășenească, la medicul stomatolog, concursuri precum Micii bucătari, Jocurile copilăriei, plantarea semințelor, ecologizarea și teatrul de păpuși au făcut programul micuților din clasele I-IV de neuitat.

Săptămâna „Să știi mai multe, să fii mai bun“ aduce în fiecare an bucurie pe chipul elevilor prin noutatea ei.

a consemnat **Ana-Cristina POPESCU**

Învățământ

În bătaia penitei

Învățământ

În bătaia penitei

Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu
Director,
Profesor Simona Gabriela ȚIRU
Consilier educativ,
Prof. Manuela DĂNESCU PROCOIAN

Învățământ

În bătaia peniței

Sub auspiciile lui Caragiale, concurs de teatru

Fiecare om joacă un rol în viață și cu toate acestea are nevoie de teatru. Teatrul este oglinda caricaturală a unei societăți. Teatrul te ajută să înțelegi mai bine imperfecțiunile și să fii mai bun. Satirizarea defectelor, divertismentul, muzica, dansul, până și poezia, proza și desenul le întâlnim îmbinate în piesele de teatru. Teatrul face parte din viața omului după cum a mărturisit scriitorul Mihai Eminescu în „Glossă” „Privitor ca la teatru / Tu în lume sa te-nchipui / Joace unul si pe patru, / Totuși tu ghici-vei chipu-i, Si de plânge, de se cearta, Tu în colț petreci în tine / Și-nțelegi din a lor arta / *Ce erau si ce e bine.*”

Concursul de teatru desfășurat la Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf Anina a ajuns în acest an la ediția a II-a și s-a aflat sub auspiciile lui Caragiale.

Dacă privim în jur nu putem decât să constatăm că scriitorul Ion Luca Caragiale prin piesele sale de teatru este mereu actual. Prin urmare concursul de teatru din acest an s-a numit „Caragiale mereu actual”.

Pentru început elevii clasei a V-a au interpretat piesa „Vizita” criticând defectoasa educație primită de unii copii.

Concursul de teatru a continuat cu piesa „Five o' clock” Ceaiul de la ora 5, interpretată de elevii clasei a VI-a. Invidia, bârfa, îngâmfareau au fost criticate prin comportamentul doamnelor ce s-au întâlnit într-o zi de joi la un ceai.

Un moment de divertisment a fost adus în timpul concursului prin piesa „Bubico” interpretată de elevii clasei a VII-a.

Elevii clasei a VIII-a au prezentat la finalul concursului de teatru două scene din piesa „O scrisoare pierdută” surprinzând moravuri ale societății.

Pentru că Sărbătoarea Învierii Domnului stă să bată la ușa sufletului nostru, printre piesele de teatru înscrise în concurs, elevii au recitat și câte o poezie de Paște invitându-ne să primim în suflet Lumina Învierii.

a consemnat Simona Petronela MÎȚU

Învățământ

„Școala altfel”, la Muzeul de Geografie Literară „Tiberiu Boșcaiu”

La Muzeul școlar de Geografie literară Tiberiu Boșcaiu, din cadrul Liceului Bănățean Oțelu Roșu, se desfășoară, în perioada 18-22 aprilie, un program special dedicat elevilor, în cadrul manifestării intitulate generic „Școala altfel Să știi mai multe, să fii mai bun”. Acesta cuprinde concursuri, ateliere de creație, dezbateri pe teme precum „Personalități ale științei românești”, „Nevoia de istorie și literatură”, „Să protejăm natura și patrimoniul cultural”, sau „Stilul de viață sănătos”. Elevilor li se oferă posibilitatea de a-și îmbogăți cunoștințele, de a-și pune în valoare talentele, aptitudinile și creativitatea, prin activitățile la care sunt invitați să participe. În cursul săptămânii, cei interesați de frumos, cultură și cunoaștere au ocazia să viziteze muzeul.

Programul educațional are ca elemente de noutate, anul acesta, atelierele de creație pe tematică pascală, care constau în realizarea de icoane sau desene pictate pe sticlă, decorarea ouălor din lemn cu mărgelile, confecționarea din hârtie a felicitărilor sau ornamentelor de Paște, precum și acțiuni de voluntariat.

La concursurile „Din frumusețile României” și „Drepturile omului”, au fost oferite două premii speciale „Tiberiu Boșcaiu”, de către prof. Angela Boșcaiu, soția fondatorului muzeului, Tiberiu Boșcaiu, în valoare totală de 400 de lei. Mulțumim pe această cale doamnei Angela Boșcaiu!

Prof. Marciana CORICI, custodele muzeului

În bătaia penitei

ACȚIUNE UMANITARĂ - SEBIȘ - ARAD

În urma acțiunii umanitare din ziua de Florii, prin bunăvoința și generozitatea credincioșilor prezenți la Biserica Ortodoxă Sebiș 1, copiii au colectat suma de 3400 lei.

Acești bani vor fi depuși în contul colegului lor, David Creț, bolnav de cancer.

Vă mulțumim tuturor! Dumnezeu să vă răsplătească înzecit!

a consemnat profesor **Irina TURNEA**

Religie

În bătaia penitei

Pr. stavr. Radu **BOTIȘ**

Moartea și Învierea Domnului

Toate cele patru Evangheliile sunt asemănătoare în afirmația că Iisus a murit într-o zi de vineri, ziua pregătirii sabbatului (Matei 27, 62; Marcu 15, 42; Luca 23, 54; Ioan 19, 31).

Despre semnificația pe care o dă morții Sale, Iisus vorbește când se află pentru ultima oară cu cei doisprezece, la Cina care a avut loc într-o casă din Ierusalim,

proprietatea unei cunoștințe a lui Iisus. El concentrează în ultima cină toată viața Sa. Cina cea de taină s-a desfășurat în cadrul unei cene pascale. **Cina cea de taină a avut loc în Joia Mare, către seară.** Aceasta a fost o cină pascală, dar nu în sensul că Mântuitorul ar fi celebrat cu ucenicii Săi paștile iudaice, care începea de fapt în seara zilei următoare, ci în sensul că El a instituit un nou Paști, adică Taina Sfintei Euharistii, care avea să fie pentru Biserică o permanentă actualizare a jertfei adevăratului Miel pascal.¹

Patimile desemnează ultima perioadă din viața lui Iisus, intervalul cuprins între momentul arestării Sale în grădina Gehtimani și cel al înmormântării într-o altă grădină, lângă Golgota. Itinerariul urmat de Iisus îl poartă succesiv la casa lui Anna, a lui Caiafa, la pretoriul lui Pilat, palatul lui Antipa și în sfârșit, de la pretoriu la Golgota sau „locul Căpățâni”, dealul execuțiilor lângă care este mormântul.

La romani existau trei tipuri de pedepse capitale și anume: decapitarea, arderea și crucificarea prin care a fost ucis și Mântuitorul Iisus Hristos. De obicei pedepsele capitale erau precedate de flagelare. Biciuirea însoțea crucificarea. Flagelarea, obișnuită într-o condamnare la crucificare, a fost aplicată lui Iisus în urma hotărârii lui Pilat. Pedepsa era atât de brutală, că mulți condamnați nu rezistau și mureau în timpul biciuirii.

După încheierea flagelării, lui Iisus i-au fost puse haine, după care pornește spre Golgota. Iisus străbate drumul până la Golgota purtând crucea în spate. La sosirea pe Golgota, soldații execută sentința. Deși Evanghelia după Marcu (15, 25) situează ora crucificării la ceasul al treilea, Evanghelia după Ioan relatează că Pilat ar fi pronunțat sentința cam la al șaselea ceas, iar răstignirea ar fi avut loc înainte de unu după amiază. De fapt, acesta este momentul în care cele trei Evangheliile sinoptice situează începutul unui fenomen extraordinar, întuneric, care însoțește agonia lui Iisus și care se prelungește până la trei după amiază, ora morții. Deasupra capului, pe cruce, este pusă o tăbliță care conține nucleul acuzației și sentinței, cu expresia „regele iudeilor”. Scena răstignirii este dată de cele patru Evangheliile, că Iisus este așezat între doi bărbați răstigniți și ei.²

Evanghelia lui Luca menționează un răspuns al lui Iisus la răstignirea Lui. E vorba de o scurtă rugăciune în care cere ca aceia care-L crucifică să fie iertați: „*Părinte iartă-le lor, că nu știu ce fac*” (Luca 23, 34). Agonia lui Iisus a fost destul de scurtă, încât Pilat a fost surprins (Marcu 15, 44).

După cel puțin două ore de la răstignire, Iisus moare pe cruce, pe la aproximativ ora trei după-masa. Evanghelia după Marcu (15, 37) și cea după Ioan (27, 50), relatează moartea lui Iisus însoțită de „*un strigăt mare*” scos de Iisus, care ar fi urmat imediat încercării de a-i da oțet. Ioan (19, 30) situează moartea după același episod, deși aici se spune explicit că Iisus a luat băutura și rostește, înainte de a muri, fraza: „*Săvârșitu-s-a*”. Apoi „*plecându-și capul, și-a dat duhul*”. Potrivit Evangheliei lui Ioan, plecarea capului de către Iisus nu înseamnă că rămâne inconștient, ci că, murind, se adresează celor apropiați Lui care sunt jos, lângă cruce, dându-le Duhul Sfânt. Conform Evangheliei lui Luca, ultima frază a lui Iisus este o rugăciune de încredere în Dumnezeu: „*Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu*” (Luca 23, 46).

Moartea lui Iisus este una reală, fizică, venită după o lungă succesiune de injurii, umilinte și chinuri, începute odată cu arestarea la Gehtimani în noaptea de joi spre vineri, culminând cu răstignirea, pe Golgota. În cele din urmă, cu trupul și duhul distruse de ostilitatea umană și de tăcerea divină, Iisus moare.

De obicei, la romani, agonia crucificării se prelungește ore, poate chiar zile. După moarte, cadavrele erau lăsate în voia vulturilor și a păsărilor. Paznicii aveau grijă ca nici rudele, nici prietenii, să nu vină să le ia de pe cruce trupul, lăsând trupurile neînmormântate, condamnaților le era interzisă înmormântarea.

Religie

În bătaia penitei

Sensibilitatea iudaică nu tolera ca cei executați să nu fie înmormântați în chiar ziua morții. Această justificare reiese din Deuteronom 21, 22-23: „*Trupul lui să nu rămână peste noapte spânzurat de copac, ci să-l îngropați tot în ziua aceea*”. La iudei, dacă după crucificare era zi de odihnă, cei crucificați trebuiau dați jos de pe cruce, astfel trebuia să li se grăbească moartea și să fie înmormântați înainte de apusul soarelui, de începerea zilei de sărbătoare. În cazul lui Iisus și a altor condamnați, în vinerea aceea era ajunul celei mai mari sărbători iudaice, Paștile, și, prin urmare, trebuiau să moară și să fie înmormântați înainte de sfârșitul zilei.

Din acest motiv (Ioan 19, 31), Pilat a acceptat cererea autorităților iudaice de a da trupurile jos de pe cruce să fie înmormântate. Sistemul obișnuit era să li se zdrobească fluierile picioarelor celor atârnați, încă vii, deoarece astfel se producea o moarte rapidă. Această practică a fost aplicată celor doi bărbați crucificați odată cu Iisus. La Iisus n-a fost nevoie, deoarece agonia Lui a fost scurtă, de aceea, când soldații au ajuns la Iisus au văzut că este deja mort. Unul dintre ei se asigură străpungându-i coasta cu sulita, să-i dea lovitura de grație. Tăietura este făcută atât de mare încât poate intra în ea mâna (Ioan 20, 25). Și din rană iese „sânge și apă” (Ioan 19, 34).

Evangelhia după Ioan pune în legătură sfârșitul lui Iisus cu sacrificarea mieilor pascali care avea loc în acel ajun de Paști și căruia, așa cum este prescris, nu I se zdrobește nici un os și care moare străpuns, dând viață și dându-se total ca instaurator al noului legământ între Dumnezeu și omenire. Este relatarea celui care a văzut cu propriii ochi și poate depune mărturie. Și încheie: „și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți” (Ioan 19, 35-37).

Responsabilitatea pentru înmormântarea lui Iisus și-o ia un bărbat și anume Iosif din Arimateea. Acesta, membru al aristocrației laice din Ierusalim, singurul cunoscut de guvernator, „*îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus*” (Marcu 15, 43). După ce a primit permisiunea din partea lui Pilat, Iosif din Arimateea se întoarce pe Golgota cu un giulgiu pe care l-a cumpărat (Marcu 15, 46). Potrivit Evangheliei lui Ioan 19, 39, pe Golgota a venit și Nicodim.

După ce L-au coborât de pe cruce, trupul lui Iisus este așezat pe giulgiu. Înfașurarea în giulgiu a unui cadavru este specific obiceiurilor funerare iudaice. După ce a fost înfașurat, trupul a fost pus în mormânt.

Moartea Mântuitorului a fost benevolă, pe când la ceilalți oameni este inevitabilă, chiar dacă au fost eliberați de păcat. Iisus nu moare moartea Sa. El nu poartă moartea ca o osândă în sine. Așa cum a luat asupra Sa păcatul altora, așa ia și moartea altora. Moartea altora a trebuit să o ia Iisus asupra Sa pentru că a luat păcatul lor. Păcatul atrage după sine moartea. Suferința lui Iisus reprezintă suferința deplină care sfârșește în moarte. Iisus s-a făcut om pentru a putea intra în solidaritate cu omenirea, cu scopul de a o mântui.³

De obicei biografia unui personaj se sfârșește odată cu moartea lui, capătul vieții. În cazul lui Iisus Hristos se întâlnește un eveniment neobișnuit. Acest eveniment este Învierea Lui. Trecerea Lui de la viață la moarte, consecință a crucificării, a fost urmată imediat de o altă trecere, inversă, imprevizibilă și anume trecerea de la moarte la viață, la o viață nouă și total diferită, care cuprinde prezentul și viitorul, pământul și cerul, Dumnezeu și umanitatea, lumea prezentă și cea care va veni.

Învierea lui Hristos ne întemeiază, în general, credința într-o continuare a vieții după moarte. „*Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința noastră*” (I Corinteni 15,17). Învierea L-a adus pe Iisus într-o mai mare apropiere de oameni. Desigur, întrucât trupurile acestora nu sunt și ele înviate, apropierea deplină se va realiza numai după învierea tuturor. Învierea cu trupul a însemnat atât o înălțare a propriei Sale stări, cât și o apropiere mai mare de oameni, o mai mare eficacitate asupra spiritului lor. Dar ridicarea propriei Sale stări înseamnă și o mai mare apropiere de Dumnezeu, ca om.

Prin Înviere, Iisus, ridicându-Se ca om mai aproape de Dumnezeu, S-a ridicat prin însuși acest fapt la treapta cea mai înaltă a umanității, care este o comunicativitate în relațiile cu oamenii.

Despre ființa și atributele trupului înviat a lui Hristos nu poate omul din trup pământesc să spună ceva determinat și inteligibil. Sfintele Evanghelii ne relatează, pe de o parte, că trupul lui Iisus a putut fi pipăit cu mâinile, a primit hrană iar, pe de altă parte, că pătrundea prin ușile încuiate, apăsarea și dispărarea din ochii ucenicilor și, în general, că atingerea fizică obișnuită de mai înainte nu mai era posibilă, cum reiese din cazul Mariei Magdalena în dimineața Învierii.

Preotul Serghei Bulgakov observă că petrecerea lui Iisus cel înviat în lume până la înălțare stabilește legătura între starea actuală a lumii cu trupul sufletesc al omului și între starea preamărită a lumii de după schimbarea universală și transfigurarea făpturii cu trupul duhovnicesc al omului. Prin Învierea lui Iisus, s-a

Religie

În bătaia penitei

făcut începutul lumii viitoare. Ea este începutul noii creațiuni a lumii, care numai prin pauza creatoare, în care ne aflăm, e oprită pentru un anumit timp, înainte de a fi dusă la capăt.⁴

Aparițiile lui Iisus după Înviere sunt în număr de douăsprezece, acestea acoperă persoanele și sectoarele cele mai importante din activitatea Sa și din comunitatea creștină care va apărea după moartea Lui. Grupul care a beneficiat de cele mai multe apariții este al ucenicilor Lui, al celor pe care i-a chemat Iisus la începuturile activității Sale publice. Arătările se produc întotdeauna ca rezultat al inițiativei personale a lui Iisus, care-i ia prin surprindere pe destinatari. Se produc în locuri diferite, dar legate întotdeauna de locurile prin care au mers Iisus și ucenicii înainte de moartea Lui.

Apariția este prezentată ca o vedere reală, nu ca pe o viziune. Iisus este prezent ca persoană. Iisus se arată oamenilor care îl cunosc și care vor fi capabili să-și dea seama cine este El. De exemplu, în seara duminicii Paștelui Iisus apare printre ucenici și Li se adresează cu salutul iudaic: „*Pace vouă*” (Luca 24, 36; Ioan 20, 19). Apoi le arată urmele crucificării vizibile pe trup, concret, semnele cuielor în mâini și picioare și ale sulitei în coastă. Și, conform lui Ioan 20, 22, le zice: „*Luați Duh Sfânt*”. El apare în mijlocul lor și teama se transformă în bucuria regăsirii.

Odată Înviat, Iisus inaugurează viața viitoare, lumea definitivă. Învierea Lui a purtat pecetea iubirii lui Dumnezeu, pentru Fiul Său iubit și pentru toată omenirea.

După cele patruzeci de zile de la Înviere, petrecute de Mântuitorul Iisus pe pământ, S-a înălțat la cer.⁵ Înălțarea la cer se înțelege ca și înălțarea oricărui corp în aer, cu deosebire că Domnul Hristos, având trup preamărit și fiind totodată și Dumnezeu Atotputernic, nu avea nici o greutate care să-i împiedice înălțarea la cer.

Domnul Hristos S-a înălțat cu trupul la cer, căci cu Dumnezeirea era și este pretutindeni, și astfel ne-a arătat și nouă care este ținta ultimă a călătoriei noastre pe pământ: cerul. Înălțarea este ridicarea umanității lui Iisus în intimitatea ultimă a Sfintei Treimi și la starea de cinste, putere și suveranitate deplină.

Pentru că Iisus și-a ridicat, prin înălțare, umanitatea în ultima intimitate a Sfintei Treimi, păstrând și adâncind, în proporția înălțării, apropierea de toată omenirea, coboară la scurt timp după înălțare Duhul Sfânt peste cei care sunt ai lui Hristos, realizând Biserica. Duhul Sfânt, ca iubire supremă a Tatălui, ca manifestare a intimității Lui, a coborât peste lume, întrucât S-a așezat întâi în chip desăvârșit peste omenitatea lui Hristos, ridicată în ultimă intimitate divină. Deoarece intimitatea lui Hristos, înălțată în acea intimitate a Duhului Sfânt, asemenea dumnezeirii Lui, se află în același timp în cea mai adâncă intimitate a oamenilor care își deschid poarta sufletului lor prin credință, Duhul Sfânt îi învăluie și pe aceștia, ca pe purtătorii de Hristos. Biserica, mistică omenitate a lui Hristos, primește pe Duhul Sfânt, în calitatea ei de trup al lui Hristos.⁶

Iisus Hristos S-a înălțat la cer după Înviere, atât pentru a primi toată puterea dumnezeiască în conducerea lumii spre mântuire, cât și pentru a lăsa oamenilor la latitudinea lor să se decidă liber: a crede în El sau nu. Dacă ar fi continuat să stea cu mărirea trupului Său înviat între oameni, aceștia ar fi fost siliți să-L recunoască drept Dumnezeu. Istoria, ca un loc al vieții de libere decizii, ar fi devenit imposibilă.

Note:

1. Annie Jaubert, *La date de la Cene*, Paris, 1957, citat din Preot Prof. Dr. Vasile Mihoc, Asist. Drd. Daniel Mihoc; Ioan Mihoc, *op. cit.*, p. 110.
2. Michel Henry, Ioan Ica, *Cuvintele lui Hristos*, Sibiu, Editura Deisis, 2005, p. 87.
3. Dumitru Stăniloae, *op. cit.*, p. 336.
4. Karl Heim, *Jesus der Weltvollender*, Furche-Verlag, Berlin, 1937, p. 178, citat din Dumitru Stăniloae, *op. cit.*, p. 355.
5. *Îvățături ale Bisericii Ortodoxe*, Timișoara, 1987, p. 85
6. Dumitru Stăniloae, *op. cit.*, p. 363.

Religie

În bătaia penitei

Preot Ortodox Român Ilie Bucur SĂRMĂȘANUL

PICURI DE ÎNȚELEPCIUNE

„Religie și... Cuno... Știință”

1. „ADUCEȚI-VĂ AMINTE DE MAI-MARII VOȘTRI, CARE V-AU GRĂIT VOUĂ CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU; PRIVIȚI CU LUARE AMINTE CUM ȘI-AU ÎNCHEIAT VIAȚA ȘI URMAȚI-LE EXEMPLUL. IISUS HRISTOS, IERI ȘI AZI ȘI ÎN VECI, ESTE ACELAȘI” (Evrei cap. 13).

2. „Părinții voștri din vechime, prin CREDINȚĂ au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrjmașilor pe fugă; unele femei și-au luat morții lor înviați. Iar alții au fost chinuiți neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere”.

3. „Cei din vechime, prin CREDINȚĂ, au fost uciși cu pietre, au fost puși în cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți. FĂRĂ CREDINȚĂ NU ESTE CU PUTINȚĂ SĂ FIM PLĂCUȚII LUI DUMNEZEU, CĂCI CINE SE APROPIE DE DUMNEZEU TREBUIE SĂ CREADĂ CĂ EL ESTE ȘI CĂ SE FACE RĂSPĂLĂTOR CELOR CARE ÎL CAUTĂ”.

EPISTOLA către EVREI,

este considerată un adevărat tratat de dogmatică și una din cele mai bune scrieri ale Sfântului Apostol Pavel. După părerea celor mai mulți dintre teologii ortodocși și romano-catolici, această epistolă le-a fost adresată de Pavel creștinilor din Ierusalim și din aria Palestinei în timp ce el se afla în Italia, anume în anul 65 sau, după unii, în primăvara lui 64, adică după eliberarea sa din prima captivitate romană și înainte de a pleca în Spania. *Din cuprinsul epistolei reiese cu limpezime că acești creștini aveau nevoie de ajutor moral, de îndemnuri de încurajare.* Ardoarea credinței lor, atât de puternică le început, a intrat acum într-o fază de declin, de oboseală, de delăsare; persecuțiile i-au descumpănit, unii din ei par gata să apostazieze. Părinții și scriitorii bisericești ai Răsăritului au admis că Epistola către Evrei este opera lui Pavel. Ea face parte din „ANTILEGOMENA lui LUTHER”, împreună cu epistolele Iacob, Iuda și Apocalipsa lui Ioan.

Cuvinte ziditoare:

- *** „Luați aminte la cel ce a răbdat de la cel păcătos, ca să nu vă lăsați osteniți, slăbind în sufletele voastre”.

- *** „DUMNEZEU PE CINE ÎL IUBEȘTE, ÎL ȘI CEARTĂ...”

- *** „Căutați PACEA cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre”.

- *** „Să ne apropiem de tronul lui Dumnezeu cu încredere, ca să aflăm har și milă, spre ajutor la timp potrivit”.

- *** „Luați seama, fraților, să nu fie cineva, dintre voi, cu o inimă vicleană a necredinței, ca să vă depărteze de la Dumnezeu cel viu”.

„1001 CUGETĂRI”

Religie

În bătaia penitei

Pr. Ion TURNEA

„Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu hainele luminii.“ (Romani 13, 12)

DUMINICA FLORIILOR, OCHIUL DESCHIS SPRE LUMINA ADEVĂRATEI VIEȚI

Duminica Floriilor, ultima duminică din Postul Sfințelor Paști și prima zi din

Săptămâna Patimilor, amintește de *Intrarea Mântuitorului Iisus Hristos în Ierusalim*. Prin intrarea Mântuitorului Iisus Hristos în Ierusalim se împlinește o profeție a Vechiului Testament „Nu te teme, fiica Sionului! Iată împăratul tău vine, șezând pe mânzul asinei.“ (Ioan 12, 15)

Intrarea Mântuitorului Iisus Hristos în Ierusalim este precedată de sâmbăta lui Lazăr „Deci da mărturie mulțimea care era cu El, când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea l-a și întâmpinat mulțimea, deoarece au auzit că El a făcut minunea aceasta.“ (Ioan 12, 17-18) Lazăr, fratele Martei și Mariei, la auzul cuvântului divin s-a ridicat din somnul greu al morții și a părăsit mormântul după care a fost dezlegat de giulgiul ce-i înfășura trupul pentru a putea pași în viață.

Simbolistica dezlegării lui Lazăr, pasul spre viața cea nouă, anticipează jertfa mântuitoare săvârșită pentru noi de Iisus Hristos pentru ca să fim dezlegați de legăturile morții și pentru a ne învrednici a gusta veșnicia. Nimeni nu poate să se bucure de veșnicie decât prin Mântuitorul Iisus Hristos. El este după cum însuși mărturisește „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.“ (Ioan 14, 6)

Omul odată cu neascultarea și căderea în păcat s-a depărtat de Lumina cea Vie care l-a zidit după chipul și asemănarea Sa și a rătăcit drumul depărtându-se de calea cea adevărată. Norii întunecați ai păcatelor l-au trimis spre întuneric și moarte. Mântuitorul Iisus Hristos prin venirea sa în lume „Eu sunt pâinea vieții.“ (Ioan 6, 48) l-a trezit pe om din somnul plumburiu al morții purtându-i pașii spre adevărata lumină. Niciodată pâinea materială nu îți poartă pașii spre veșnicie, ci pâinea cea adevărată, pâinea vieții ce o descoperi în propria-ți ființă prin depărtarea de spiniile păcatului și unirea cu Lumina cea vie și adevărată.

Plata păcatului este moartea, însă prin moarte putem renaște la o nouă viață, viața Luminii Adevărate prin jertfa Mântuitorului Iisus Hristos „Iar Iisus le-a răspuns, zicând: A venit ceasul ca să fie preaslăvit Fiul Omului. Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri aduce multă roadă.“ (Ioan 12, 24) după cum grăuntele de grâu este semănat în pământ, prinde rădăcini prin moartea lui și aduce roade înzecite, tot așa și omul trebuie să moară față de păcat și să urmeze calea luminii. Dacă privim lanul de grâu putem observa că niciun spic nu seamănă cu altul. Unul e mai luminos, altul mai mic și uscat. Dacă privim legumele dintr-o grădină, fructele dintr-un copac, răsadurile primăvăratice, toate au același chip dar se deosebesc prin rodul lor. Tot așa și oamenii, prin roadele lor se pot vedea dacă sunt fii ai Luminii Adevărate sau ai pierzării.

Singurul moment în care Iisus Hristos a primit ca Fiul al Omului să fie aclamat ca Împărat a fost momentul Intrării Sale în Ierusalim dar și în acel moment de slavă El s-a smerit. „Mergeți în satul dinaintea voastră și, intrând în el, veți găsi un mânz legat pe care nimeni dintre oameni n-a șezut. Și dezlegându-l, aduceți-l.“ (Luca 19, 30)

Doi dintre ucenicii Săi în apropiere de Ierusalim, „la Betfaghe și la Betania, lângă Muntele Măslinilor“, (Marcă 11, 1) au mers până în satul din apropiere și i-au adus mânzul asinei „Pentru că Domnul are trebuință de el.“ (Luca 19, 31)

Călare pe mânzul asinei, Fiul Omului a intrat în Ierusalim. Mulțimile ce cunoșteau minunile Sale l-au

Religie

În bătaia penitei

întâmpinat cu ramuri de finic și „așterneau hainele lor pe cale.” (Luca 19, 36) Totodată aduceau laudă lui Dumnezeu „Iar mulțimile care mergeau înaintea Lui și care veneau după El strigau zicând: Osana Fiul lui David; binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului! Osana întru cei de sus! (Matei 21, 9) Aceste cuvinte le poate auzi și primi în sufletul lui tot creștinul ce participă la Sfânta Liturghie în momentul în care pe altar urmează să fie săvârșită jertfa. Toți oamenii din ziua de azi ar trebui să își deschidă sufletul asemenea mulțimilor ce l-au întâmpinat în anul 33 pe Mântuitorul Iisus Hristos și să-L primească în adâncul ființei. Complexitatea Sfintei Liturghii amintește de Intrarea Mântuitorului Iisus Hristos în Ierusalim apoi de jertfa Sa săvârșită din dragoste față de noi și Tatăl Său Ceresc a Cărui Cuvânt L-a ascultat și L-a împlinit.

Printre oamenii veniți ca să-l întâmpine pe Mântuitorul Iisus Hristos se ascundeau și fariseii care utilizau cuvinte iscoditoare. Răspunsul dat de Iisus acestora a dovedit încă o dată cunoștințele sale religioase și înțelepciune. „Și El, răspunzând, a zis: Zic vouă: Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.” (Luca 19, 40)

Fiecare creștin ar trebui să-și împodobescă casa sufletului și să-l întâmpine pe Mântuitorul Iisus Hristos în Duminica Floriilor, pe urmă să parcurgă alături de El, în săptămâna Patimilor drumul Golgotei și să învie urmând Lumina Adevărată a vieții veșnice.

Duminica Floriilor se mai numește și Duminica Stâlpărilor. În această duminică se sfințesc ramuri de salcie ce amintesc de ramurile de finic. Salcia este o expresie a reînvierii naturii. Așa cum natura se trezește la viață și omul trebuie să se rupă de lucrurile întinericului. Dacă omul va deveni ca o mlădiță în primăvară ce se bucură de lumină și își va arunca frunza ofilită de toamna păcatului se va putea bucura de Lumina Învierii.

În credința populară se spune că Maica Domnului a binecuvântat salcia. De altfel salcia este folosită de agricultori pentru a binecuvânta pământul prin îngroparea sa sub brazdă, de crescătorii de animale pentru a le feri pe acestea de tot răul, dându-le să guste din rămurele sfințite de Florii, de apicultori să înconjoare stupii, în caz de fulgere, tunete, să ofere protecție casei.

După ce a intrat în Ierusalim Mântuitorul Iisus Hristos a pășit în templul Tatălui Său și a alungat de acolo pe cei care făceau negoț. Templul era pentru rugăciune iar cei care se foloseau de sufletele oamenilor spre a dobândi câștiguri materiale săvârșeau păcat. Pe urmă zile la rând a venit la templu și a învățat mulțimile care l-au întâmpinat bucurose la intrarea Sa în Ierusalim grăind: „Acesta este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii.” (Matei 21, 11)

Poezie

Valentin **BUSUIOC**

Rugăciune

Doamne
care ai făcut cerul și pământul
ai vindecat orbi și ologi
ai mers pe apă
și-apoi ai transformat-o în vin
ne-ai dat viață
punându-i morții o pâine pe masă
Tu
tinerete fără bătrânețe
și Cel fără de moarte
ajută-mă și pe mine
orbul însetatul și flămândul
neștiutorul de toate
să treacă de la mine paharul acesta
cu nisip mișcător
care este deșertăciunea
de a fi muritor

Când eram copil

Când eram copil alergam foarte mult
o
nu
nu-mi plăcea
mai ales că nu o făceam când trebuia
de pildă
când a scăpat vițelul în trifoi
sau când caprele s-au suit pe casa de stuf
a bunicilor
n-am alergat
după fluturii care nu-i țineau mamei umbră
când era la prășit

În bătaia peniței

nici după stelele pe care Dumnezeu
le-a tot prăbușit pentru mine
doar după sufletul meu am fugit
zi de zi
ceas de ceas
însă când l-am ajuns
nu m-a recunoscut
de atunci
ca pe o bucată rece de unt
îl tot plimb pe linia vieții.

Mersul pe apă

pe la noi
când oamenii devin fericiți
și nu mai au cale de întors
se mută în bisericuța de pe deal
așa a făcut și bunicul
trei zile s-a rugat
iar când am văzut o lumină la fereastră
am știut c-a aflat și această taină
l-am găsit culcat pe spate
zâmbea
fața îi strălucea ca o coală de scris
m-a luat la piept și mi-a spus
nu-ți fie teamă
moartea e o apă
totul e să nu calci pe ea ca pe spini.

Poveste

la început
doar Dumnezeu a strălucit
apoi
stelele
în ochii celor dragi
cuvintele
pe o coală de scris
va veni și vremea
când ne vom lumina unii pe alții
ca atunci când întârziam la școală
stând la povești cu un cireș înflorit.

Poezie

Ana GHIAUR

Și azi

Cel ce vine pe-asin și azi e stăpân,
Dar loc nu mai are în gândul păgân.
Cu vremea trecută, credința pierdută
Cu greu se întoarce în sufletul spân.

Și azi înverzită natura e toată,
Și azi se bat ramuri în sălcii ce plâng,
Dar omul ce umblă cu fruntea plecată
Timp n-are să vadă pe Domnul trecând.

Degeaba El bate la porți ferecate,
Sub bolți de verdeață, câini răi îl pândesc,
Așa cum odată, intrând în Cetate,
Ai săi îl aclamă, apoi îl răstignesc!

Cei vindecați de boli, iertați de păcate
Și azi peste față cu sete-l pleznesc,
Cu inimi de piatră și mâini nespălate,
Arginții-și împart și cu ei se fălesc.

Și azi fariseii i-aștern la picioare
Coroane de flori și stâlپări de măslin,
Da-l vând apoi, ca Iuda în Joia cea Mare,
Cu-a lor necredință sporind al Lui chin.

Bucăți din cămașa-i udată cu sânge,
Rătăcite prin lume și azi ne-amintesc
De dragostea Lui, ce știa că va plânge
Pentru iertarea celor ce și azi îl hulesc.

În bătaia peniței

Maria IEVA

A șaptea zi

A șaptea zi a deznădejdiei oarbe
E cea din urmă zi din calendar,
E un ecou al clipei care soarbe
Durerea amintirii pân' la jar.

A șaptea zi a devenirii mele
E ziua întrupării din cuvânt,
E zborul păsărilor către stele
Și umbra veșnicie pe pământ.

A șaptea zi a morții viitoare
E prima zi în care pot să plâng,
Cu lacrima din mirt și din izvoare,
Cu roua florii albe de pe crâng.

A șaptea zi e ziua sărbătorii,
E rugăciunea inimilor noi,
E grâul măcinat de piatra morții
Și hrana pentru viața de apoi.

Poezie

În bătaia peniței

Claudia Iasmina LAZĂR

Inspirație în circulație

Ce înseamnă a circula?
Să știi a traversa?
Sau să fii atent la toate,
Mici, mari, neînsemnate?
De vrei tu a circula,
Respectă regula,
Traversează când ai voie,
Te oprești când ai nevoie,

Altfel nu vei afla când,
Fără să ai niciun gând,
Că te vei accidenta,
Viața tu îți vei scurta;
Dar de ești ascultător,
Te oprești la semafor,
Te asiguri stânga-dreapta,
Sigur că ai trecut treapta.
În acest caz, treapta nu e o scară,
Ci e una imaginară,
Fiindcă știu a traversa,
Acum știu a circula.

Petru ANDRAȘ - Poezie în grai bănățean

Nu treși drumu fiecum

Cum îi pă la sat zăconu
Și-n rând cu lumea să fim,
Baș la Sfântu Nicolae
Dă șapce ani prăznuim.
Și cum trăbă una-alta,
M-o fost luat a me la rost:
„N-avem uloi și niși peșce,
Că pică praznicu-n post.
Trăbe-o zupă dă oriz,
Păsulă-mbleșită, sarme-n
Frunză dă curechi...
Și peșce în loc dă carne;
Cugluf cu nucă ori mac,
Da' măi lesnea ieș cu croafne.
Tie, șupe-ce-n Oraș,
La moment să și pornești;
Iacă-ț scrișai pr-o urcie
Șe-i musai să târguiești!”
Mă șupii – dă gura babii –
Cu noapcea-n cap la Oraș;
Pă bați buți găsi dă toace:
Feșcilă pîntru limpaș,
Mac, uloi d-ăl dă sămânță
Dă ludai, năisfârț și sare,
Oriz, peșce prins în gheață
Și răperț – o pacă mare.
M-o măi pricit aspru baba
Să nu mă zăuit dă liorbă,
Dă ai, piparcă d-a iuce
Prîntru veșina lu Șiorbă...

La Oraș – șup! prăstă drum,
Unge-s tri duchețe mari!
Da' nu făcui niși doi paș
Și fișcul-un polițari
Strîgând „Turic, mă, năpoi!
Că dă nu,-ț pun gloabă mare
Și plăcești dă ce îndoi.
D-aia-ț spun io: Cască ochii
Cătră stânga și gireapta
Nu îț da ca bobioșii
Că-ț dau amendă și gata!...
Dar, că ești bătrân, ce iert,
Numa să șcii-ntă'dăuna:
Să treși doar pă unge-i zebra”
(Și im arată cu mâna).
Mă ghingii: Āsta-i cam șui
Că-m arată-n loc d-o marvă
Dunzi oable dă farbă albă
Pusă pârceum prăstă drum!
Înrăbai atunși pr-un domn
Cu capu gol și bucfari:
„D-ar fi albă prăstă tăt
Zăbra oare-ar fi măgari?!?”
Dar mă băgai la ducheian
Dă luai piparca ș-aui
Și dau să trec înapoi...
La zăbră – iar polițariu!
Atunși io, cu multă grijă,
Pășind rar și apăsat
(Veđ, să nu mă fișculească...)
Doar dunzi albe... am călcat.

Gânduri

Simion **TODORESCU**

Universul are tot atâtea laturi câte aripi are gândul.

*

Suntem agățați în Univers ca-ntr-un cuier. Ne mișcăm, dar nu ne putem da jos, pentru că acolo (care este și aici) suntem destinați să rămânem.

*

Toate obiectele și fenomenele sunt legate în Univers printr-un imaginar cordon ombilical și își au propriile lor definiții, unele expirate, altele nenăscute.

*

Omul este un Univers între naștere și moarte.

*

De ni s-ar împlini toate dorințele, visele, adevărurile lumii ar fi cu totul altele, iar universul infinit, cunoscut în totalitatea lui maiestuoasă.

*

Marele templu al naturii găzduiește numai muritori.

În bătaia peniței

Das Universum hat genau so viele Seiten wieviel Flügel der Gedanken hat.

*

Wir sind im Universum aufgehängt wie an einem Kleiderhaken. Wir bewegen uns, doch wir können nicht herunterkommen, da es uns gegeben ist, dort (das auch das Hier ist) zu bleiben.

*

Alle Dinge und Phänomene sind durch eine imaginäre Nabelschnur im Universum zusammengebunden und haben ihre eigenen Definitionen, einige ausgelaufen, andere ungeboren.

*

Der Mensch ist ein Universum zwischen Geburt und Tod.

*

Wenn uns alle Wünsche, Träume erfüllt würden, ganz andere wären die Wahrheiten der Welt und das unendliche Universum in seiner ganzen Prächtigkeit bekannt.

*

Der große Tempel der Natur beherbergt nur Sterbliche.

Imagini de la Școala de artă Oțelu Roșu.

Prof. Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL

Eseu

În bătaia peniței

Marco DUȚĂ

Lumea semaforului

Într-o seară somnul s-a lasat peste mine atât de greu, încât pleoapele mi s-au lipit involuntar. M-am lăsat cuprins de magia somnului ușor, ușor, dar, deodată, o ușă închisă a început să lumineze prin crăpăturile pe care le avea datorită trecerii anilor.

Curios, de câte ori sunt cuprins de amorțeală, mă duc spre ușă, pun mâna pe clanță și mă trezesc într-o lume nouă, necercetată încă de mine.

De această dată noua lume a adus în fața mea un alt om. M-a salutat de parcă m-ar fi cunoscut dintr-o altă viață. M-a chemat cu el într-o lume stranie. La început nu am acceptat, pentru că nu am încredere în necunoscuți, dar după lungi rugăminți l-am urmat. Am ajuns într-un oraș unde erau mulți oameni. Acei oameni erau îmbrăcați în roșu, galben și verde și se jucau. Erau împărțiți pe trei rânduri și se unduiau în funcție de bătaia vântului. Când oamenii roșii erau cu fruntea sus, când oamenii verzi, cei galbeni îi atenționa când să schimbe mișcarea capului.

-Ce să fie asta? am întrebat omul ce m-a condus în acea lume.

-N-ai înțeles?

-Nu.

-O să înțelegi.

Erau trei culori, alte culori nici nu existau în acea lume.

O adiere rece mi-a dezmoțit trupul. Am deschis ochii. Am visat. Fereastra deschisă a lăsat ca aerul rece să mă trezească. M-am apropiat de fereastră. În fața ei, pe stradă se afla un semafor, culoarea roșie pâlpâia epuizată și galbenul anunța verdele.

Am înțeles. Am făcut o călătorie în lumea semaforului.

Un colț de rai

România are cele mai frumoase locuri, cei mai deosebiți oameni, cele mai minunate tradiții și cea mai bogată istorie.

Plaiurile mioritice ale României sunt mărețe. Munții Carpați par a fi modelați de mâna gingașă și atentă a unui sculptor.

Eroii neamului nostru, Ștefan cel Mare, Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazul etc. au luptat pentru ca noi să ne bucurăm de frumusețea acestui ținut cântat în operele literare de scriitori precum Mihai Eminescu, Mihail Sadoveanu, George Coșbuc etc.

Înainte de a merge la școală mi-am petrecut copilăria în Moldova. Acolo mergeam cu fratele bunicului meu pe iamaș și călăream iapa, pe Floarea. Casele țărănești și florile din curțile oamenilor îmi furau de fiecare dată ochii, dar cel mai sfânt lucru de care îmi amintec de câte ori mă gândesc la Moldova sunt mănăstirile.

Tradițiile și obiceiurile de acolo cu prilejul hramurilor erau mereu prilej de bucurie pentru oamenii zonei. Părea că și soarele cântă împreună cu ei luminând mai puternic și apele dansează.

Dim Moldova am venit în Banat. Aici am cunoscut alți oameni și obiceiuri. Am vizitat inițial capitala, Bucureștiul, care și-a luat numele de la ciobanul Bucur, pe urmă am mers cu trenul urmând cursul Dunării, Orșova, Drobeta Turnu Severin și am ajuns în Banat.

E frumos Banatul cu oameni mândrii, muncitori, case mari și primitoare.

Oriunde aș merge în lume, un lucru știu sigur, România e un colț de rai și eu sunt mândru că sunt român.

Eseu

În bătaia peniței

Amariei **MINODORA**

Din frumusețile României

România este țara în care m-am născut, am crescut și pe care nu aș vrea să o părăsesc niciodată.

Din punct de vedere geografic, România este așezată în sud-estul Europei Centrale, pe cursul inferior al Dunării.

Născută și crescută pe aceste meleaguri reprezentate de câmpiile verzi pline de grâne, de munți semeți acoperiți de păduri dese și dealuri bogate în rod, pot spune că mă mândresc cu țara mea. Râurile rezezi cu apă cristalină scaldă aceste plaiuri purtând pe valurile lor povestea acestor pământuri. Numele „România” provine din latinescul „romanus”. Țara noastră are o diversitate biologică ridicată nu doar în ceea ce privește speciile, dar și a ecosistemelor naturale care reprezintă

cam 47% din suprafața totală a țării. Aceste lucruri se pot observa și din faptul că România deține cele mai mari populații de lupi, urși, capre negre. Printre cele mai vechi așezări de care vorbește istoria noastră se numără și Curtea de Argeș cu împrejurimile ei. În acest oraș s-a construit o mănăstire care poartă și ea același nume. Istoria spune că în timpul lui Carol I, mănăstirea a fost transformată într-o necropolă pentru familia regală a României. Mănăstirea a fost construită de Neagoe Basarab pe locul vechii mitropolii. După toate izvoadele, Neagoe Basarab a clădit această biserică găvind-o „dărmată și neînărită” zidind-o și înălțând-o din temelii. Este o atracție turistică des vizitată de către turiști.

București, capitala României, este cel mai populat oraș și un important centru industrial și comercial al țării. Bucureștiul este situat pe malurile râului Dâmbovița, ce se varsă în Argeș, afluent al Dunării. În centrul orașului există un loc, în Parcul Cișmigiu, care, fostă baltă în vechiul oraș medieval este înconjurat de Grădina Cișmigiu. Pe lângă Cișmigiu, în București mai există și alte parcuri mari: Parcul Herăstrău, Grădina Botanică, care este cea mai mare din România și cuprinde peste 10.000 de specii de plante exotice, Parcul Tineretului, Parcul Alexandru Ioan Cuza, cunoscut și ca Parcul Titan, precum și parcuri mai mici și spații verzi amenajate de primăriile de sector.

Legenda spune că Bucureștiul a fost fondat de un oier pe nume Bucur. Acum mai mult de 7 secole, ciobanul Bucur își așezase stâna în codrii mari ai Vlăsiei de pe malurile Dâmboviței. Pentru că vremurile erau foarte tulburi, iar gospodăria lui Bucur era mereu prădată de turci și de tătarii care îi furaseră una din fete, ciobanul a făcut din stână o cetate pentru a se apăra și a clădit alături o biserică. Cu timpul și alte gospodării s-au așezat în jurul cetății și a bisericii și astfel s-a născut prima comunitate pe malurile Dâmboviței. Niciun alt oraș din Transilvania nu a adunat la un loc atâtea monumente cruciale și simboluri. Cu mii și mii de ani de istorie, Alba Iulia reprezintă o oglindă fermecată în care fiecare din grupurile etnice din Transilvania își pot descoperi vigoarea și tradițiile de altădată. Inima orașului este cetatea Alba Carolina.

O altă bogăție este o mănăstire pictată, locuită de măicuțe, adesea numită Capela Sixtină a Estului, Mănăstirea Voroneț.

Salina Turda, este considerată ca fiind o experiență cam friguroasă, dar foarte frumoasă. Aici se pot practica diverse activități, este un loc aflat la o adâncime destul de mare, de aceea turiștii se îmbracă cât mai gros.

România este o țară bogată și frumoasă, care te așteaptă cu brațele larg deschise să-i vizitezi locurile.

Este patria mea, pe care am să o iubesc și prețuiesc întotdeauna, și niciodată nu o voi părăsi

Reportaj

În bătaia penitei

Dariana Lavinia Dunărințu

Din bogățiile României, comuna Ponoarele

Majoritatea oamenilor pleacă de la noi din țară spre a-și găsi un loc de muncă în țările vecine, dar ei nu realizează ce pierd, referitor la bogățiile țării.

Unul din numeroasele locuri superbe de la noi din țară este comuna Ponoarele din județul Mehedinți, un loc foarte important, deoarece acolo se află „Podul lui Dumnezeu“, al doilea în Europa.

Se spune că dintre toți oamenii care au sărit peste pod cu o viteză foarte mare au făcut accident, dar niciunul nu a murit, iar din această cauză oamenii i-au dat numele de „Podul lui Dumnezeu“.

Tot în această zonă se află și o peșteră situată chiar sub „Podul lui Dumnezeu“, peșteră ce are ieșire la Lacul Zaton, dar trebuie să parcurgi o distanță periculoasă datorită rocilor ce se desprind de pe tavanul peșterii. O rudă a mea când a parcurs cest drum a avut nevoie de foarte multe camuflaje și aparate în caz de accident.

În imediata vecinătate a „Podul lui Dumnezeu“ se află „Pădurea de liliac“. Un fiecare primăvară se sărbătorește liliacul. Sărbătoarea liliacului are loc atunci când încă nu și-a deschis florile liliacul, pentru ca oamenii să nu-l culeagă.

La un kilometru de la „Pădurea de liliac“ se află „Lacul Zathon“ renumit prin faptul că niciun om nu poate să se scalde în apele lui. Oamenii ce au intrat în lac nu au mai ieșit niciodată. Lacul este periculos pentru că s-a format desupra unor peșteri și datorită crăpăturilor din sol se formează vârtejuri.

În această comună circulă și foarte multe legende. Una vorbește despre un om foarte credincios, Nicodim, care r fi dorit să construiască o mănăstire, dar oamenii fiind răutăcioși nu l-au lăsat și pe când mergea acesta pe malul apei Bulba i-au băgat în traisă o găină ca să rădă de el. De atunci valea prin care curge Bulba s-a numit Valea Găinii. Blestemul lui Nicodim a căzut asupra apei unde nu trăiește nicio vietate și e mereu turbure.

Nicodim și-a continuat drumul și a ajuns în comuna Tismana din gorj unde cu voia sătenilor a construit o Sfântă Mănăstire.

Un obiectiv turistic deschis de curând în această zonă, Ponoare, este pensiunea „Conacul Boierului“, pensiune ce oferă cazare turiștilor.

Foarte mulți turiști vin în zonă atrași de frumusețea iilor pe care puține femei din sat le lucrează manual.

Mâncarea preferată a turiștilor, specific acestei zone este turta făcută în țâst sau pe vatră cu brânză de ovine.

O primă activitate economic a zonei este agricultura. Bărbații se ocupă de cultivarea pământului și creșterea animalelor.

Tot în comuna Ponoarele se află și „Câmpia de Lapiezuri“. Lapiezurile sunt niște bolovani foarte înalți, crescuți din pământ.

Acest loc merită vizitat. Cine are timp va și vizitează această zonă a României va rămâne cu o amintire plăcută.

Gabriela Dagmar PREDA

VACANȚĂ ÎN GYULA

Pentru că în fiecare vară plec undeva cu familia, și mereu în alt loc, anul acesta am ales să vizităm Gyula, un oraș din Ungaria. Deși am fost doar două zile, m-am distrat cu familia mea și am fost cu adevărat fericită.

Când am ajuns în Gyula, prima oprire a fost, desigur, la apartamentul în care am stat în aceste zile. Când am ajuns, proprietara ne-a vorbit în românește, ceea ce m-a uimit. Vorbea foarte bine românește. Nu era româncă, dar ne-am putut înțelege cu ea pe românește, ceea ce a fost bine. În apartament, totul a fost super. Am avut tot ce aveam nevoie și a fost liniște, față de cum era când mergeam la mare.

Am fost la Băile Cetății, unde m-am relaxat, dar m-am și distrat. Am fost uimită de câte bazine erau. Au bazine pentru copii, tineri, dar și adulți. Te poți relaxa, în băile termale, te poți distra pe topogane și nu ai cum să te plictisești într-un loc ca acesta. A fost

Reportaj

În bătaia peniței

chiar foarte frumos și a meritat drumul. Mâncarea a fost, de asemenea, foarte bună și am fost uimită de câți români puteau fi acolo. Majoritatea celor ce lucrau acolo știu românește destul de bine și puteai să comanzi mâncarea în română. În jur auzeam de multe ori români, ceea ce mă făcea să mă simt ca în România, nu ca într-o țară străină.

Deși mulți știu românește, nu mă pot înțelege cu toți. Stăteam pe șezlong și făceam sudoku. Și vine la mine o bătrână cu un aparat foto și începe să vorbească pe ungurește. Nu gesticula și nu înțelegeam ce vrea. Am încercat să îi explic că nu înțeleg ce spune, dar tot în ungurește vorbea. Nu a încercat în românește sau engleză și așa fi vrut să o ajut, dar nu știu ce vroia de la mine: să îi fac poză, să îi fac ceva la aparat, să îl pornesc...? Bănuiesc că ar fi vrut poză, dar a plecat după ce a văzut că nu știu deloc ungurește. Nu îmi pare rău că nu știu limba asta, pentru că știu engleză și e tot ce contează.

Nu am să scriu ce am vizitat în fiecare zi, decât dacă îmi amintesc. Am pus în postare și câteva poze din arhiva mea proprie. Prima poză este făcută într-un parc din zonă. Parcurile din Gyula chiar sunt frumoase și nu este atâta lume cât mă așteptam. Aveai loc să te plimbi și era și liniștitor. Și am văzut un om. Da, un om viu! Sperie oamenii când se apropie de el ca să facă poză și le dă copiilor ceva din găleata din față atunci când ei pun monezi în găleata de jos. Stătea nemișcat în majoritatea timpului, dar mai dădea și din pedale neori.

Tot prin părculețele de acolo erau și fântâni frumoase, printre care cea mai grandioasă e aceasta. Nivelul de ridicare al apei creștea și scădea și sunetul acestor fântâni era calmant.

Și, duminică, am vrut să vizităm al doilea element important din excursia noastră, Cetatea, dar am ajuns prea târziu, atunci când se închidea. Cu părere de rău că nu am apucat să îl vedem pe dinăuntru, dar am mers printre tarabe. Am observat că tarabele nu erau cum mă așteptam, adică să se vândă jucării ieftine. Se vindeau nu doar obiecte pe care le poți găsi în România când e Rugă (Rugă - petrecere românească atunci când se sărbătorește un sfânt și cântă muzicieni pe scenă muzică pop, dar și populară și locul unde se petrece acest eveniment este plin de tarabe.. Erau săbii de lemn, modele divrese, arme pentru copii în stil medieval, marionete, perne, haine pe care ei le-au personalizat brodându-le și multe altele.

Și pentru că am fost în Ungaria, am mâncat și un kurtoș colac. Problema mea a fost că nu înțelegeam nimic din ce scria acolo și mi-ar fi plăcut să știu ce mesaje drăguțe erau pe acele perne, de exemplu.

Totul a fost frumos și m-am distrat. Am acum amintiri și din Gyula, amintiri frumoase și mă bucur că am fost acolo cu familia mea.

Tu unde ai fost sau plănuiești să mergi vara asta?

Viorel Gabriel PICHLER

Castelul Peleş, una din multele frumuseți ale României

România este țara în care m-am născut și am crescut. Îmi place țara mea, fiindcă este locul unde părinții m-au învățat să zâmbesc, locul unde mi-am făcut prieteni adevărați, locul unde am învățat să scriu și să citesc, locul unde tot ce mă înconjoară este al meu și al fraților mei români.

Una dintre multele frumuseți ale României este castelul Peleş, eu l-am vizitat în urmă cu o săptămână. Acest castel se află în orașul Sinaia. Castelul a fost construit la inițiativa primarului Rege al României, Carol I. Acest rege a fost încoronat în 1866. Carol I s-a căsătorit cu Regina Elisabeta în anul 1869. În anul 1870 se naște Principesa Mărioara, unicul copil al acestui cuplu, dar bucuria se dovedește a fi de scurtă durată, deoarece Mărioara moare la trei ani suferind de o boală la plămâni. Acest castel este format din foarte multe camere, cu lucruri vechi și deosebite. Regele și regina erau în siguranță, deoarece sunt foarte multe intrări secrete în castel.

Regele Carol I s-a născut în 1839 și a murit în anul 1914. Regina Maria s-a născut în 1843 și a murit în 1916.

Camera armelor era plină cu arme din aproape toate țările, deoarece regele era pasionat de vânătoare.

Odată intrați în castel am primit ciorapi pe care i-am pus peste încălțăminte ca să protejăm covoarele și să nu murdărim gresia.

Intrând în castel ne-a preluat un ghid. El ne-a îndrumat spre camerele castelului și ne-a povestit ce tematică avea fiecare cameră.

Ghidul a încercat să ne explice istoria și oamenii care au însuflețit acel castel minunat. Am rămas impresionat de mobilier, de sculpturile, picturile, instrumentele muzicale, vitraliile, colecția de arme, toate câte le-am văzut par o întoarcere în timp. Așa am aflat că era cea mai modernă locuință din Europa, având sistem de încălzire centralizat și lift.

Faptul că în castel foarte multe instrumente muzicale și cărți scrise de regină, arată că aceasta era foarte talentată la muzică și literatură.

După ce ghidul ne-a arătat și explicat cam tot ce este de văzut în castel, ne-am îndreptat spre ieșire. Uitându-mă de afară la castel, mi-am dat seama că este un castel foarte special.

De la castel am plect spre pensiunea undea am fost cazați. Coborând eu și colegii mei ne-am împărtășit impresiile despre castel și ce ne-a impresionat cel mai mult.

Ajungând la pensiune am servit prânzul și am plecat către Brașov.

În concluzie noi avem o țară foarte frumoasă cu foarte multe locuri minunate!

Proză

În bătaia penitei

Ana-Cristina POPESCU

„Nu cred decât în foc. Viață. Foc. Fiind eu însămi o flacără, îi înflăcărez pe alții. Niciodată moarte. Foc și viață.“(Anais Nin)

FOCUL

I

Getuța Malu privea cum focul mistuia gospodăria. În jurul ei era plin de oameni ce se străduiau să stingă vâlvătaia. La început oamenii au încercat să comunice cu Getuța, pe urmă, observând tăcerea femeii ce înlemnise undeva la câțiva metri de locuința sa, au concluzionat că pierderea agoniseli de-o viață a dus-o într-o stare de muțenie și detașare de realitate.

Femeia era asemenea unei stânci ce admira din depărtate profunzimea unei lumi aflate într-o eternă mișcare.

- Getuțo! se străduia baba Fira s-o facă să reacționeze, Getuțo, o să biruim focul! Au venit și pompierii.

Getuța auzea și vedea totul, dar avea o misiune grea. Trebuia să urmărească șarpele galben cum se strecoară prin ziduri, pe urmă își scoate capul pe câte o fereastră, se agață de perdele și se ia cu ele la trântă încolăcindu-le ca într-o îmbrățișare caldă.

*

Getuța s-a născut în 20 iulie, de sărbătoarea închinată Sfântului Ilie. I-a povestit bunica, Stana, că s-a născut prematur. Mărița, mama Getuței, se afla pe islaz cu vitele când cerul a început să se vaite. Probabil patronul acelei zile, Sfântul Ilie, trecea în grabă cu trăsura încărcată cu tunete și fulgere spre a deschide ochii norilor și a binecuvânta pământul cu miracolul apei. Un fulger și-a înfipt vârful săgeții în spatele Măriței. Mărița a simțit o arsură puternică ce a îngenuchiat-o, pe urmă o durere profundă în pânțele. Viorel Secu, medicul localității, a observat întregul episod. El trecea cu mașina pe drumul ce înconjură islazul. Avea pământ prin apropiere, o grădină cu pomi fructiferi. A oprit mașina, a alergat pe islaz și a luat-o pe Mărița de acolo. A dus-o rapid la spital. Copilul a scăpat teafăr, dar mama nu a supraviețuit.

*

Mai târziu a înțeles Getuța că focul e cea mai puternică formă de energie. El mistuie totul, transformă, purifică.

Focul, unul din elementele indispensabile vieții, a cauzat venirea ei în lume. Și focul acela cerea apă pentru pământ și aer proaspăt, dar Mărița nu a mai văzut fața ploii și nici n-a mai simțit răcoarea aerului, căci focul coborât din cer a doborât-o la pământ și ea nu s-a mai putut ridica.

Ilie Tezvitianul, sărbătorit în ziua venirii Getuței printre oameni, unul din prorocii Vechiului Testament, își acoperea fața când vorbea cu Dumnezeu pentru a nu muri din cauza luminii izvorătoare a tot binele.

Dumnezeu e focul viu, energia supremă. Când Getuța a ajuns la concluzia că Dumnezeu e focul adevărat a înțeles că acest element este cel mai sacru.

- Și cum nu ar fi focul cel mai sacru element? și-a spus într-o zi de duminică Getuța.

A fost în acea zi la biserică. Acolo a auzit câteva cuvinte ce au pus-o pe gânduri „Lumina lui Hristos ...“ Acasă a luat Sfânta Scriptură din raftul tăcut al bibliotecii micuțe ce a rămas moștenire de la mama ei și a început să citească. Era în clasa a V-a când a luat Sfânta Carte în mână și a deschis-o pentru a citi cuvinte înțelepte. A descoperit că Dumnezeu a creat lumea văzută și nevăzută prin cuvânt și a priceput că Dumnezeu este lumină, o energie ce creează viața, prin urmare și focul este lumină vie.

În credințele poporului român, originea focului este de natură dumnezeiască. „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără de El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o.“ (Ioan 1, 1-5) Cuvântul a fost ziditor a toate câte sunt, cale de lumină spre viață. Cuvântul și lumina, cuvântul și focul stau la originea vieții potrivit învățaturii biblice. Orice cuvânt ascunde în făptura lui alcătuită din litere și sunete un univers al înțelepciunii. Tot așa și focul ascunde mii de simboluri, începând cu lumina. Fără lumină întunericul sau moartea ar acoperi totul.

Proză

În bătaia penitei

Lumina este înțelepciune, întunericul neștiință, lumina este viață, întunericul moarte. „Și a zis Dumnezeu: Să fie lumină! Și a fost lumină.“ (Facere 1, 3)

Dumnezeu este în credința creștină izvorul vieții, focul cel viu „întru lumina Ta vom vedea lumină.“ (Doxologia mare)

Focul i-a deschis Getuței calea în această lume, dar a cerut un sacrificiu suprem.

Getuța Malu a fost crescută de bunicii din partea mamei. Tatăl ei, originar din Bucova, s-a recăsătorit după un an de la moartea Măriței. Foarte rar revenea la Mal, locul ce-i aducea aminte de cumpăna tinereții sale, spre a-și vedea fiica.

*

Mal, un sătuc micuț, așezat la confluența râurilor Bistra și Bistra Mărului, un sat cu oameni harnici și frumoși, păstrători ai credințelor străvechi, datinilor și obiceiurilor stămoșești, și-a luat numele de la poziția sa geografică. Fiind situat la marginea a două râuri nu i se putea găsi un nume mai potrivit decât cel pe care-l poartă, Mal.

Satul Mal aparține administrativ de localitatea Oțelu Roșu.

Ca să ajungi din Oțelu Roșu la Mal nu era necesar să urmărești indicatoarele de pe drumul național, puteai să urmezi cărarea știută din bătrâni, ce tăia islazul. Mai erau două drumuri scurte pe care mălăniile le foloseau pentru a veni la oraș. Coborau colnicul ce se intersecta cu strada Progresu din localitatea Oțelu Roșu sau apucau drumul spre Gai, un cartier al orașului.

Colnicul ce lega Oțelu Roșu de Mal era animat iarna de copiii ce se bucurau de săniuș. În restul anului era un drum tăcut și prăfuit, bătut de oamenii ce alergau spre a-și rezolva problemele. Pietrele ce răsăreau din pământul ce știa atât de multe aveau fiecare câte o poveste. Înainte ca ele să se lase mângâiate de razele soarelui au fost călcate de mii și mii de tălpi goale, de opinci. Sub povara apăsării, gingia pământului s-a crăpat din loc în loc și au apărut ele, pietrele, ca niște măsele gata să protejeze natura. Fiecare talpă ce le-a apăsât creștetul și-a lăsat istoria, drumului ca o șampilă pe fața tăcutelor roci.

În acest sat a trăit cincizeci și nouă de ani, Getuța Malu.

II

Bunicii Getuței erau oameni simpli. Își duceau traiul așa cum au învățat de la părinții și bătrânii lor. Nici nu a împlinit Getuța doi ani și i-a însoțit pe cei doi bătrâni la holdă. Acasă nu avea cu cine să rămână. Foarte rar o mai lăsa în grija Zamfirei, o bătrână singuratică a cărei copii s-au stabilit la oraș.

Într-o zi, pe când Zamfira se juca lângă sălaș, în apropierea pâraului Strâmba, un șarpe mare și gros se încolăcea deasupra ușii de lemn a locuinței din grădina cu fân. Copila îi urmărea mișcările. Nu a mai văzut niciodată un șarpe, nici nu știa ce putea fi acea vietate. A asociat-o puilor de găină de acasă, atâta doar că nu avea puf și aripi, era doar galben.

Getuța ar fi dorit să atingă vietatea dar locul unde aceasta se unduia și se încolăcea cu mișcări line era prea departe de mâna ei. Nu putea ajunge la frumosul pui galben. La un moment dat și-a chemat bunicii ce erau ocupați cu adunatul fânului să le arate puiul. La început bătrânii nu au dat atenție vorbelor fetei, pe urmă, după ce au isprăvit încă o postată, mai mult ca să-i facă pe plac, au venit să vadă puiul, dar puiul era un șarpe mare și galben. Bunicul Getuței l-a doborât cu furca și i-a explicat fetei că mușcătura șarpelui este mortală.

Getuța a plâns după frumosul pui galben ce a fost omorât și aruncat. Cu lacrimi în ochi a observat o rază de soare ce încerca să își privească chipul pe ușa sălașului. A urmărit jocul razei ce lăsa urme luminoase pe ușa înnegrită de vreme și s-a gândit că șarpele cel galben s-a metamorfozat în acea lumină solară. Acum putea să-l atingă, pentru că imaginea razei brăzda întreaga ușă. Locul brăzdat de raza solară era fierbinte.

- Parcă ar arde șarpele, și-a spus Getuța. A devenit foc.

Atunci când fata făcea câte o pală pentru ca bunicul s-o dea bătrânei pe clăie pentru ca aceasta să-i aranjeze vârful, simțea că face câte o copie a șarpelui ce urma să fie urcat în vârful porcoiului cu fân.

Mult timp și-a amintit Getuța de șarpele ce a devenit lumină. Când bunica a învățat-o să coasă, făcea flori după modelul învățat, dar alegea ață galbenă și încolăcea florile ca un șarpe pe pânza albă. Și-a învățat și prietenele să coasă. Seara, în timp ce așteptau vacile să vină de pe islaz, pe marginea drumului, așezate pe pietrele încă fierbinți de la căldura solară din timpul zilei, copilele satului se întreceau în mânăuirea acului pe pânza ce aștepta să devină o frumoasă față de masă. Getuța era cea mai iscusită. Crea modele noi, însă ea nu făcea decât să urmărească în jocul ei pe pânză drumul șarpelui.

Până să ajungă la vârsta învățaturii, Getuța se juca cu păpușile. Avea două păpuși, Mărița și Sora. Le făcea haine frumoase din cârpele ce le găsea prin cuină, pe urmă păpușile ei se îmbolnăveau și mureau. Ea le făcea sicriu din caserolele ce le primea duminica la biserică după oficierea unui parastas, pline de grâu (colivă). Le aranja în sicriul de plastic și le îngropa în grădina casei. Mormântul păpușilor îl înconjura cu pietre după care sădea floricele. Prefera panseluțele galbene. Erau așa delicate și frumoase. Le considera fiicele soarelui. Seara, după ce soarele mergea la culcare, Getuța dezgropa păpușile, pentru ca a doua zi să o ia de la capăt.

Tot jocul ei cu îngroparea păpușilor a ținut până într-o zi când a furat o lelea din curtea vecinului Milu. Milu a lăsat ușa deschisă la perete după ce a intrat cu o căruță plină de lemne în curte. Fata a observat lângă casa vecinului ei, pe răzorul plin cu flori, o lelea mare și galbenă. Părea o regină ce guverna toate plantele. Când vecinul ei a plecat în casă, copila a alergat spre regina florilor și a luat-o, pentru ca să o sădească pe mormântul păpușii Mărița. Bunica ei a urmărit întreaga scenă. Nu i-a spus nimic, doar s-a dus pe ascuns și i-a luat păpușile din locul unde le-a acoperit cu pământ.

Seara, Getuța nu a mai găsit păpușile. A săpat după ele și în locul unde le-a îngropat în alte zile. A continuat săpăturile timp de o săptămână, pe urmă a renunțat. A înțeles că a rămas fără păpuși. La început a căutat după ele insistent, deoarece știa că păpușile nu se dizolvă în pământ de dimineața până seara. A crezut a doua zi că nu mai știe locul unde le-a îngropat. Câteva ploii ce au căzut după trei zile de căutări au făcut-o să creadă că Sora, o păpușă de pânză umplută cu pămucă s-a deteriorat și a putrezit. După șapte zile de căutări a renunțat la păpușile mult îndrăgite considerând că s-au agățat și ele de o rază de foc și au plecat spre înălțimi.

În primăvară, când Getuța se întorcea de la Grădiniță, Simonica Lungu, o copilă masivă de care se temeau și băieții, pentru că nu se dădea înapoi de la nicio ispravă băiețească, a prins-o și i-a tăiat o jumătate dintr-o codiță împletită. Getuța își purta părul împletit în două codițe.

- Dacă eu nu am ce să împletesc, nicio fată nu are voie să-și împletească părul spre a-și arăta frumusețea podoabei capilare, a spus Simonica în timp ce-i tăia codița cu o foarfecă de tuns oile.

Getuța a privit o clipă codița din mâna Simonicăi, pe urmă i-a cerut-o.

- Ce să faci cu ea? a întrebat-o. Probabil vrei să-ți o lipești înapoi. Nu o s-o mai vezi.

Rostind aceste cuvinte, lungana aceea a scos o cutie de chibrituri, a luat un băț, l-a aprins și a dat foc codiței. Codița a început să ardă sub privirile neputincioase ale Getuței.

Un vârtej ivit din senin a luat cu el șuvița ce ardea și fata cu lacrimi în ochi a început să alerge după acesta. Vârtejul a dus-o în grădina de la marginea satului unde bunicii ei semănau porumb an de an. În grădină se aflau grămezi de resturi vegetale ce ardeau. Lângă o astfel de grămadă vârtejul i-a lăsat codița furată.

Bucuroasă, Getuța, a alergat să o recupereze înainte ca flăcările ce ardeau ramuri uscate, tului și frunze să o cuprindă, dar când a ajuns lângă codița a observat o cutie neagră de lemn ce avea înăuntru două păpuși, pe Mărița și Sora.

Bunica ce se afla în apropiere a observat că fata a zărit conținutul cutiei și s-a apropiat.

- De acum ești mare, nu mai ai voie să te joci cu păpușile, i-a spus. N-o să le ard, a mai adăugat, când o să ajung în sat o să le dau Ioanei lu' Săracu. Ea nu are jucării și păpușile o vor bucura.

Getuța nu a mai spus nimic. A lăsat-o să facă ce dorește cu Mărița și Sora. Între timp, codița tăiată a fetei a luat foc a doua oară, de această dată pentru totdeauna.

*

La școală Getuța era prima din clasă la învățătură. Își amintea că șarpele acela de lumină se afla în urmă cu câțiva ani undeva sus, pe o ușă. Era atât de sus, încât ea nu l-a putut ajunge. Nici colegii ei nu o puteau ajunge în iscusință. Îi plăcea să învețe, să descopere lucruri noi.

În anii de gimnaziu s-a atașat de părul din fundul grădinii. Primăvara admira frumusețea florilor ce-i împodobeau frunzele. A scris câteva versuri privindu-le chipul, versuri ce nu le-a spus nimănui, le-a păstrat pentru sufletul ei: „De-atâta blândețe vorbește azi floarea / Când el, copac falnic, străpunge grav zarea.“ Vara se adăpostea de focul ceresc sub corona-i de frunze. Toamna roadele-i galbene o vrăjeau. Podoabele aurite se pierdeau într-un târziu când mâna bunicii le auduna pentru dulceață. În locul lor toamna aducea alte podabe, frunze viu colorate. Iarna părul își acoperea ochii cu un strat de zăpadă, dar vibra de energie atunci când Getuța îi atinge pila scorturoasă.

De câte ori Getuța era tristă sau o frământa fel și fel de gânduri, se apropia de părul din fundul grădinii, îi atinge tulpina cu mâinile și comunica cu el energetic. Se simțea mult mai bine după ce copacul își revărsa

Proză

În bătaia peniței

binecuvântările asupra ei.

Mult ajutor a primit Getuța de la acel copac. Era oaza ei de liniște, până într-o iarnă geroasă. Era în clasa a VIII-a. A venit de la școală și înainte de a-și rezolva problemele la matematică s-a gândit să meargă până în fundul grădinii și să comunice cu cel ce o încălca energetic. A ajuns în fundul grădinii, dar prietenul ei nu mai era. În locul lui a rămas un butuc ce abia se mai zărea în zăpadă. A înghenuncheat lângă tot ceea ce a mai rămas din copacul falnic de odinioară și a început să plângă. Lacrimile ei au atins locul din care altă dată se înălța un munte de lemn. După un timp Getuța a observat că lacrimile îi sunt absorbite de ultima fărâmă de viață a părului. Atunci a atins cu mâinile ei trunchiul rănit și a simțit multă durere și dorința de viață. S-a gândit că rădăcina prietenului este încă puternică. Spera ca în primăvară să facă vlăstari. Și-a pus în gând să-l ajute chiar ea mângâindu-l zilnic, oferindu-i căldură sufletească.

Întoarsă în casă le-a cerut explicații bunicilor în legătură cu moartea părului.

- Nu am mai avut lemne pentru foc, i-a răspuns bunicul.

Getuța a refuzat o noapte să facă focul în camera ei. A doua noapte voința i-a cedat și a făcut focul. Cu mâna ei punea din ceas în ceas câte o bucată de lemn din ființa celui care i-a fost prieten atâta vreme. Se simțea vinovată, își ardea prietenul pentru ca ei să-i fie bine. Flăcările cuprindeau lemnul și el gemea a neputință.

Un timp Getuței i-a fost rușine să se mai apropie de rădăcina părului. Se simțea vinovată. Era părtașă la suferința celui mai bun prieten.

Peste o lună zăpada a fost biruită de soare. Mugurii au apărut pe crengile copacilor. Getuța a îndrăznit să se apropie de părul doborât în iarnă. A observat că lângă trunchiul secerat se aflau doi vlăstari. Probabil apăruseră când încă arborele se mai afla în viață. I-a mângâiat. Spre bucuria ei vlăstarii au făcut muguri. Peste un timp mugurii și-au descrețit fruntea și frunzulițele au deschis ochii. Rădăcina ce încă mai vibra a lăsat vlăstarii să vorbească despre dorul de viață.

În luna mai, când Getuța aștepta cu nerăbdare să primească diploma de absolvent al gimnaziului pentru a da examen la liceu, a fost nevoită să suporte durerea despărțirii definitive de prietenul ei din grădină. Bunicul ei a rugat pe Pup Linu să curețe locul de rădăcina inutilă. Când fata a descoperit tragedia era prea târziu, nu se mai aflau în viață nici rădăcina, nici cei doi vlăstari. Erau bucăți în șoprul cu lemne pentru foc.

La liceu nu a mai mers. A reușit printre primii, dar nu a fost lăsată să-și continue studiile

- Noi suntem bătrâni, i-a spus bunica. Măine-poimăine o să ne ducem la mama ta. Trebuie să te știm la casa ta. Școala nu are cum să te ajute. Ți-am găsit un băiat bun. O să vină ginere și se va îngriji de gospodărie. Noi nu mai avem putere să lucrăm.

La doar cincisprezece ani Getuța a fost căsătorită cu un băiat mai mare cu zece ani decât ea.

III

De când Onu Lupu a ajuns ginere în casa familiei Malu toate lucrurile mergeau bine. Era un om harnic. Ce-i drept, a fost un copil sărac, dar i-a plăcut munca. Din pruncie a lucrat cot la cot cu tatăl său și ce a agonisit i-a lăsat Mioarei, sora lui mai mică. El putea să o ia de la început.

Getuța l-a îndrăgit. Era un om bun. I-ar fi îndeplinit orice dorință. După un an de la nuntă a înscris-o la o școală profesională, cu toate că bunicii ei nu erau de acord, iar peste doi ani a obținut diplomă de lăcătuș mecanic și s-a angajat la Uzina Metalurgică din Oțelu Roșu.

La douăzeci de ani a fost binecuvântată cu un copil. I-a pus numele Vlad. Nu a trecut niciun an de la nașterea copilului și amândoi bătrânii au plecat la cele veșnice, la șase săptămâni diferență. S-au plâns un timp că-i dor oasele, au început să se deplaseze din ce în ce mai greu și într-un final au căzut neputincioși unul după altul.

Când Getuța a împlini douăzeci și cinci de ani, de sărbătoarea Sfântului, a auzit că lanul de grâu a lui Ion Gheară a luat foc. Un fulger a lovit partea din spate a holdei și s-a aprins grâul.

Oamenii din sat au alergat să stingă focul de teamă să nu le facă și lor pagubă. Onu s-a dus și el, chiar dacă soția l-a rugat să nu se ducă, pentru că simțea o mare nenorocire.

Rămasă singură, Getuța l-a luat pe Vlad lângă ea și a ieșit în grădină. Soarele dogorea puternic. Era atâta foc și Onu al ei s-a dus să stingă ce nu poate să fie stins. A stat multe ore în grădină, pierdută. Copilul se juca la umbra unui cireș văratic.

Spre seară a auzit gălăgie pe uliță. A ieșit să vadă ce se întâmplă. Mai mulți bărbați duceau pe cineva într-o poneavă albă. Grupul acela de bărbați a staționat în fața casei ei. În poneavă era Onu. Getuța s-a apropiat de el,

Proză

În bătaia peniței

l-a scuturat, dar trupul înlemnit al bărbatului nu a reacționat. Voicu a început să-i explice.

- Eram lângă el. Am încercat să stingem focul. Fiecare punea stăvilă vâlvății cu ce putea, cu grebla, cu lopata, cu păturile, crengi verzi, apă. Când Onu a încercat să stingă focul cu apă, jetul a nimerit unul din stâlpii de electricitate. Curentul pare să-l fi retezat de la picioare. A căzut jos. Nu l-am mai putut ajuta cu nimic.

Femeia părea să nu audă. A simțit toată ziua că se va întâmpla ceva rău. Chiar ziua ei i-a fost chemat bărbatul în lumea de dincolo.

La trei ani după moartea lui Onu, Vlad lăsat în grija cumnatei, cât timp ea a fost la serviciu, a căzut în oala în care Mioara a fiert urzici și lobodă ca să facă lături la porci. S-a opărit rău. A fost internat în spital, dar nu a fost suficient de rezistent să supraviețuiască arsurii și a murit.

La douăzeci și șapte de ani, în anul 1973, Getuța a rămas singură.

*

Când Getuța a împlinit treizeci și nouă de ani tatăl ei și-a amintit că mai are o fată la Mal. De când și-a întemeiat o altă familie la Bucova a dobândit cinci copii cu cea de-a doua nevastă. Era greu să le oferi toate cele necesare. Gândindu-se cum să facă să le fie mai bine băieților lui și-a îndreptat atenția și spre Getuța.

Cum imaginea Getuței stăruia a pornit la Mal să-i vorbească.

Acolo fiica lui l-a întâmpinat cu bucurie. El i-a oferit cadou trei cărți pe care le-a primit la rândul-i de la un prieten. Două erau scrise de Alexandru Mitru și a treia de Romulus Vulcănescu. Știa că primul lui copil a iubit învățătura. Pentru familia lui actuală cărțile acelea nu valorau nimic. Spera ca pentru Getuța să valoreze. Mai spera să găsească înțelegere la această fată a lui, uitată demult și să-și ajute copilul cel mai mic.

- Mulțumesc pentru cărți. Mi-ai adus o bucurie în viață prin acest dar, i-a spus Getuța tatălui.

- Mă bucur că-ți place cadoul meu.

- Mereu am prețuit cartea, a răspuns Getuța răsfoindu-le.

- Nu ai vrea tu să-l trimit pe Ilie, fratele tău cel mai mic să locuiască cu tine? De când s-a însurat nu se înțelege deloc cu socrii. Nici tu nu vei mai fi singură.

- Mie nu mi-e urât singură. Sunt încă tânără și puternică. Pot munci. Pot să iau și viața de la capăt, dacă doresc. În cazul în care nu are unde să locuiască, poate să vină și la mine un timp.

- Am crezut că după atâtea greutăți, dacă ai pe cineva alături o să-ți fie mai ușor, vei împărți totul cu el, bucurii, supărări.

- Ai crezut că o să mor curând și va rămâne avuția lui Ilie.

- Și tu ești copilul meu. Cum aș putea să mă gândesc la așa ceva?

Getuța nu i-a mai răspuns nimic. Ținea strâns cărțile în brațe și tăcea.

Dezamăgit de încăpățânarea femeii, tatăl ei a părăsit casa în care a trăit trei ani în tinerețe și s-a întors la Bucova.

*

Rămasă singură, Getuța a deschis o carte să citească, pe urmă alta și alta. A recitat și unele din cărțile pe care le-a cumpărat în anii în care singurătatea își spunea cuvântul. Căuta ceva printre cuvintele cărților, căuta acel foc care mistuie, acel foc care i-a mistuit viața. Dorea să-l cunoască mai bine. Poate cunoscându-l va reuși să-i pună mâna în piept și să-l întrebe ce a avut cu ea, de-a urmărit-o pas cu pas.

A înțeles că potrivit mitologiei focul aparținea zeilor. Era și firesc acest lucru. Zeii erau puternici, nemuritori, iar focul era un element sacru. De la zei focul a ajuns la oameni pe diverse căi. Potrivit mitologiei grecești focul a ajuns la oameni datorită lui Prometeu, fiul titanului Iapet, a cărui părinți erau zeita Gheea, pământul și zeul Uranus, cerul. Pământul și cerul erau elementele necesare pentru a putea uni granița dintre zei și oameni. După ce Prometeu creează omul din trupul viu al Gheei, pământul, după chipul și asemănarea zeilor, provocând supărare lui Zeus ce a hotărât ca omul „să-i stea supus, îndatorat, și să-l slăvească-ntotdeauna.“ cere în repetate rânduri focul pentru aceștia. Zeus însă „îl amâna cu vorba de azi, pe mâine și și poimâine.“ Lovindu-se de refuzul zeilor, Prometeu fură focul din fierăria lui Hefaistos, fiul lui Zeus și al Herei. „În fierărie, pe-un pat moale, Hefaistos sfărăia dus... Focul ardea domol pe vatră, cu pâlپări albastre, roșii, aruncând umbre viorii pe fața zeului înnegrită de fum, cenușă și scânteii, scaldată toată în sudori [...] Prometeu [...] Avea cu el, în mâna stângă, tulpina unei plante verzi, plantă de soc, pe cât se spune scobită însă înăuntru. Luase tulpina asta verde, ca să ascundă în ea focul și totuși să nu se aprindă.“ „Dar șiretul Prometeu le fură zeilor focul din cer, ascunzându-l într-o tulpină de soc.“

Proză

În bătaia peniței

Alte legende vorbesc de faptul că focul a fost trimis pe pământ de zei pentru a-i pedepsi pe oameni sub formă de fulgere și tunete. Prin urmare fulgerul acela ce i-a grăbit Getuței venirea în lume era o manifestare a focului. Semele, fiica regelui din Teba și mama zeului Dionisos, lăsându-se înșelată de Hera, îi cere lui Zeus să i se arate „în veșmântul și cu puterea lui cerească.“ Acesta îi îndeplinește dorința, fiindcă a jurat pe Stix. „Își clătină bogata-i chică și chemă-n jurul său furtuna cu nori, cu tunete cumplite și fulgere strălucitoare. Își pune hainele de aur. Ia-n mână sceptrul greu de rege peste pământ și peste ceruri, și se pogoară iar în Teba, chiar în clipita următoare.“ Semele doar l-a zărit, însă nu a mai avut răgaz să îi spună cât este de fericită că i-a îndeplinit dorința, căci „focul, care-l însoțea pe Zeus în fulgerele-i orbitoare, o-ncinge iute pe copilă.“ Atunci când Zeus a înșelat-o pe Semele s-a metamorfozat într-un fulger și l-a conceput pe Dionisos, dar la final răzbunarea Herei, soția lui din Olimp a dus la pierderea Semelei. Imaginea lui cerească a ars-o pe copila înșelată.

Studiind mitologia Getuța a descoperit o parte din tainele focului și a înțeles ce valoare sacră are. Existau și zei ai focului sacru precum Hestia, protectoarea focului în mitologia greacă, Vesta protectoarea focului la romani, Hefaistos, zeul focului meșteșugarilor.

Aceeași valoare sacră a descoperit-o și în scrierile despre Evul Mediu. Focul era cel care purifica prin sacralitatea lui. În *Tristan și Izolda*, Izolda își dovedește nevinovăția prin proba focului.

Locul unde a fost cândva Sodoma și Gomora a fost purificat prin foc conform *Sfintei Scripturi*.

De multe ori Getuța privea spre soare și își amintea de focul ce l-a revărsat pe pământ când grâul lui Ion Gheară a luat foc. Atunci și-a pierdut sprijinul în viață. Ion Gheară a răbdat de foame un an, dar ea a rămas a nimănu. „Din comuna primitivă oamenii au acordat soarelui o atenție deosebită. Cel mai mare astru ceresc le dă lumină, căldură și fertilizează pământul.“

- Poate luna, sora soarelui potrivit legendelor, are o lumină mai blândă, un foc ce nu usucă viața, își spunea uneori Geuța, dar renunța la idee când lumina aceea palidă ce governa noaptea îi amintea de singurătatea ce-i ofilea sufletul clipă de clipă.

- Dar ziua, se întreba altă dată Getuța, ziua nu e imaginea luminii, a focului?

- Cu siguranță, da, venea un alt răspuns din interiorul ființei ei.

Atunci lua Sfânta Scriptură și citea „Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziua, iar întunericul l-a numit noapte.“ (Faceare 1, 5)

- Ziua este un alt simbol al focului, concluziona Getuța. Pe urmă studia mai departe, poezie, proză, mediul înconjurător.

- Focul, lumina își spunea ea, e începutul a toate. Toate vorbesc despre începutul vieții ca despre o lumină ce a biruit moartea, întunericul. Lumina și întunericul stau la baza tuturor cosmogoniilor lumii. Lumina succede întunericului, un simbol al haosul. „Căci era un întuneric ca o mare fără-o rază, / [...] / Dar deodată-un punct se mișcă... cel întâi și singur. Iată-l [...] De atunci răsare lumea, lună, soare și stihii...“ (*Scrisoarea I*, Mihai Eminescu) Lumina ce biruiește întunericul, haosul, devenind dătătoare de viață prin apariția lumii odată cu ea este reprezentată în poezia eminesciană de aștri ce guvernează ziua și noaptea, soarele și luna. În poemul eminescian, *Luceafărul*, drumul lui Hyperion spre Demiurg este prezentat ca depărtarea de întuneric, de lumea mărginită și înălțarea spre nemurire „Și din a haosului văi, Jur împrejur de sine/ Vedea ca-n ziua cea dintâi/ Cum izvorau lumine.“

Sudiind istoria Getuța a descoperit că focul a luat naștere prin frecarea a două pietre.

- E ca atunci când se ceartă Ion cu Mărie, vecinii mei, până ce se aprind scânteii, a rostit zâmbind Getuța.

Preocupată de taina focului, femeia a ajuns într-un final să-l așeze deasupra tuturor celorlalte elemente necesare vieții, pentru că doar el avea capacitatea de a dizolva, de a transforma materia și de a produce căldură, de a produce lumină. Chiar dacă celelalte materii, elemente necesare vieții, apa, pământul, aerul, au și ele puterea de a transforma datele fizice ale lumii reale, doar focul șlefuieste forma finală.

O viață de om a căutat Getuța Malu să înțeleagă misterul focului.

Când aprindea câte o lumânare pentru cei care i-au luminat cândva viața Getuța privea flacăra ce mistuia ceara minute bune, pe urmă spunea:

- Așa arde și viața omului.

Își mai amintea câteodată și de baba Măia din povestea *Luminița* a scriitorului Ion Agârbiceanu ce n-a avut parte de lumină când a trecut în lumea celor mulți. Lumânarea a fost tot timpul mesajul luminii în ritualurile

Proză

În bătaia peniței

de trecere ale vieții omenești, botezul, nunta și moartea: „Era în casă o luminiță, o luminiță de ceară, pusă împletită pe o cruciuliță afumată de lemn, pe care nu se mai cunoșteau sfinții. Dar luminița aceea n-o aprindeau. O păstrau pe când avea să moară baba Măia, să aibă și ea ce ține în mână, ca să-și vadă calea luminoasă, când va pleca pe drumul de veci.“ „Deodată însă baba Măia schimbă ochii și-i umplu de spaimă. Simțea cum vine ceva, rece și greu, ca o povară strivitoare. Întinse mâna, dar n-ajunse luminița de ceară. Așa frământându-se, căzu pe podele și muri, cu mâna întinsă după luminiță.“

Cei dragi ai Getuței au avut parte de mult foc când au trecut dincolo, atât mama ei, cât și soțul, dar și unicul copil, Vlad.

Poate loviurile primite de la soartă au închis ochii Geuței și aceasta nu a înțeles cum să-și mă deschidă sufletul spre înțelepciunea luminii pentru a putea rodi în această viață. „Deschide-te naturii ca mugurul luminii, / Și sparge închisoarea îngustului tău trup!“, nu a mai avut nicio motivație să urmeze calea luminii spre a găsi fericirea, acea cale care poartă pașii fiecăruia spre eternitate. Nimic nu are rădăcini fără lumină, până și veșnicia ar fi o umbră fără valoare. Lumina este viața cea veșnică, iar chipul lumânării ce-i deschide drumul vorbește despre ea, potrivit cultului creștin ortodox. „Esența lumânării nu este ceara care lasă urme, ci lumina.“ (Antoin de Saint-Exupery)

IV

La cincizeci și opt de ani Getuța Malu s-a pensionat. A venit momentul să trăiască liniștită în singurătatea casei sale. Primele luni i-a fost mai greu. Simțea o apăsare cu fiecare zi ce trecea. Nu avea cu cine să schimbe o vorbă. Pe urmă s-a obișnuit.

La un an de când s-a pensionat, de sărbătoarea Sfântului Ilie, Getuța se străduia să aprindă focul pentru a coace pâinea. Aprindea câte un chibrit, urmărea cu atenție jocul flăcării, pe urmă se ardea la degete și aprindea altul. Când și când își amintea zgomotul ce suna a gol în grădina casei de trei noți ca o prevestire a unui dezastru, ca un ecou al morții. Nu s-a dus în grădină să identifice zgomotul. O teamă ce nu și-o explica o ținea în casă. Nu a îndrăznit să se uite nici pe geam. Era convinsă că vântul și-a găsit de joacă cu ceva vechi și inutil.

După ce a epuizat o cutie de chibrituri femeia și-a șters fruntea de sudoare și a luat-o de la capăt cu o altă cutie. De această dată mai util. Fiecare chibrit îl punea pe lemnele încă verzi, iar acestea refuzau să se aprindă.

Când s-a plictisit de nefolositorul chibrit a luat o lumânare și i-a urmărit flacăra, flacăra aceea ce vestește atâta viață și moarte.

Atunci când a dat voie lumânării să sărute lemnele verzi ca acestea să ardă, fițilul s-a stins, ochiul de ceară a rămas fără strălucire.

- Astăzi nimic nu va arde, nici dacă arunc un chibrit în așternut, a rostit Getuța obosită de jocul focului.

Rostind aceste cuvinte, femeia a trecut și la fapte. Așternutul a început să se lumineze. Flăcările și fumul au cuprins camera.

Obosită mai mult decât speriată Getuța a ieșit în stradă. Spre surprinderea ei vecinii au auzit deja glasul focului și au venit să ajute.

Lipsită de orice voință, ca o persoană ajunsă la un capăt de drum, Getuța Malu a început să privească jocul șarpelui galben ce-i mușca casa.

- A doborât perdelele, acum va birui și casa, au fost ultimele vorbe ale femeii, dar nimeni nu a mai auzit-o.

Spre seară focul a fost stins, dar din gospodăria Getuței Malu nu a mai rămas nimic.

Norica s-a apropiat de femeie și i-a vorbit:

- Nu te întrista, Getuțo! Fiul meu lucrează la un azil de bătrâni. Tu ai pensie bună. Te vor primi și pe tine. Cred că au fost blesteme pe familia ta sau păcate ale moșilor. Întâi ți-ai pierdut mama arsă de fulger, pe urmă bărbatul ucis tot de foc, copilul și acum casa, agoniseala de-o viață și toate pe data de 20 iulie. A fost un prag greu această zi pentru neamul vostru, un prag ce nu l-ați putut trece. Acum a ars totul. V-ați purificat prin foc.

Getuța a privit-o pe Norica. Ar fi dori să o întrebe ce vină are ea, cum va mai putea trăi printre atâta foc și morți, dar cuvintele nu mai doreau să urce din suflet spre limbă. La un moment dat s-a simțit purtată de braț, urcată într-o mașină și dusă departe, într-un loc unde să-și ardă amintirile de-o viață alături de alți năpăstuiți.

Istorie

În bătaia penitei

Pr. Romulus FRÎNCU

Romanii exploatau marmură la Bucova

În Dacia, exploatarea marmurei a început din vremea cuceririi romane, când s-au înființat carierele de la Bucova și Grădiștea. Cariera de la Bucova se află în punctul „La Perete”, situate lângă Dealul Prigor. Aceasta a fost cea mai utilizată marmură pentru realizarea monumentelor descoperite pe teritoriul celor două Dacii. (Lector univ. dr. Mariana Balaci Crînguș, Universitatea de Vest din Timișoara, „Despre o posibilă cale de import de marmură în provincia Dacia”, BHAUT, vol. XIII, 2011, p. 36).

Marmura de aici a fost folosită și la construirea monumentelor de la Ulpia Traiana Sarmizegetusa. Astfel, Capitoliul de la Ulpia Traiana Sarmizegetusa avea 11 trepte de marmură de Bucova (aceasta, însă, era mai poroasă și mai puțin rezistentă la ploaie), iar interiorul palatului era placat cu lespezi de marmură de Bucova.

Viața grea de după Primul Război Mondial, sărăcia lucie, sistarea activității de exploatare la carierele de piatră și marmură din Moneasa, au aruncat mare parte dintre familiile moneșenilor la limita supraviețuirii. Pentru a se putea întreține, numeroase familii au plecat să lucreze la cariera de marmură de la Bucova. (Horia Medeleanu, „Artiști plastici arădeni”, Muzeul Județean Arad, Arad 1973, p. 26)

Bibliotheca Historica et Archaeologica Universitatis Timisiensis BHAUT.

Concursuri de creație literară - elevi

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN ARGEȘ

PREMIUL al III-lea

Se acordă elevului(iei) DUNĂRINTIU DACIANA
din clasa V de la Școala Comuna Săliștea de Sus Nr. 3, localitatea Săliștea de Sus,
județul Argeș, profesor coordonator Popescu Ana - Cristina
la Concursul Județean SIMFONIA PRIMĂVERII, secțiunea creație literară.
Concursul este înscris în Calendarul activităților județene în anul școlar 2015-2016
din semestrul al II-lea, la poziția 156.

MIOVENI, 2016

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN ARGEȘ

PREMIUL Mentione

Se acordă elevului(iei) DĂNESCU PROCOPIAN ALEX
din clasa V de la Școala Comuna Săliștea de Sus Nr. 3, localitatea Săliștea de Sus,
județul Argeș, profesor coordonator Popescu Ana - Cristina
la Concursul Județean SIMFONIA PRIMĂVERII, secțiunea creație literară.
Concursul este înscris în Calendarul activităților județene în anul școlar 2015-2016
din semestrul al II-lea, la poziția 156.

MIOVENI, 2016

Ion TURNEA

ALBINĂRITUL, O RAZĂ DE LUMINĂ ÎN ECONOMIA LOCALITĂȚII PEȘTERE

Flora din zona localității Peștere este favorabilă albinăritului. Colinele cu livezi parfumate ale satului și pădurile din împrejurimi sunt adevărate colțuri de rai în care albinele, prințesele florilor, împărătesc.

Mulți dintre localnici se ocupă cu albinăritul. Acesta este pentru ei atât o pasiune cât și o sursă de venit.

Practicarea albinăritului este benefic agriculturii prin faptul că albinele ajută la polenizarea plantelor.

Produsele apicole sunt foarte căutate. Ele sunt apreciate ca aliment (mierea), ca produse terapeutice (mierea, polenul, lăptișorul de matcă, propolisul, polenul, păstura, veninul de albine), în industrie (ceara).

Mierea de albine este considerată un aliment de mare valoare, având în același timp și proprietăți medicale. Ea ar putea să fie clasificată astfel: miere de flori (monofloră sau polifloră) și miere de mană. Satul Peștere este un loc ideal pentru mierea monofloră de salcâm și tei, pentru mierea de mană dar și pentru mierea plorifloră grație livezilor ce îmbracă localitatea în acoarea aromelor de flori și verdeață.

Mirerea de conifere (brad) nu este produsă în mod direct de albine, ci de insectele purtătoare de așa numita mană depusă pe ramuri sub forma unor substanțe dulci. Ea este recoltată ulterior de albine. Mierea de mană conține monoglucide, săruri minerale și este recomandată în infecții ale aparatului respirator și urinar. Totodată are și efecte laxative.

Mierea de salcâm este utilă în apiterapie fiind adjuvant în hiperaciditate gastrică, cancer gastric, ulcer, sarcină, nevroză, astenie, stres, tuse, convalescență.

Mierea de tei se folosește în tratarea bolilor respiratorii.

Lăptișorul de matcă, este produs de albinele tinere în a șaptea, a cincisprezecea zi a existenței și folosit de către albinele doici pentru hrana puietului. El este util în apiterapie, fiind rezultatul secreției glandelor hipofaringiene și mandibulare și poate constitui un supliment alimentar pentru om datorită conținutului său de proteine, grăsimi, zahăr, vitamine și substanțe minerale. Se mai utilizează pentru hrănirea copiilor imaturi, a bolnavilor sau coalescentilor, ameliorându-le starea generală; la bătrâni reduce tulburările neuro-circulatorii și pe cele de memorie, înlătură astenia fizică și psihică, îmbunătățește vederea; crește randamentul muncii fizice și intelectuale; reduce nivelul colesterolului din sânge; ameliorează astmul bronșic.

Propolisul este recomandat în aproape toate bolile. El este farmacia albinelor, fiind recunoscut pentru acțiunile sale antiinflamatoare, antibiotice, antibacteriene, dezinfectante, antivirotoice, antifungice, antialergice, cicatrizante, combate mâncărimea de piele și tumorile, tuberculoză, tratamente stomatologice etc.

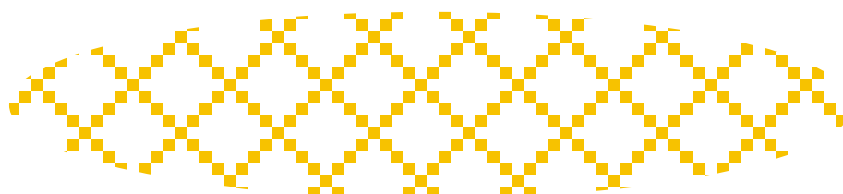
Polenul poate să fie întrebuințat în medicina, singur, sau în amestec cu miere sau propolis.

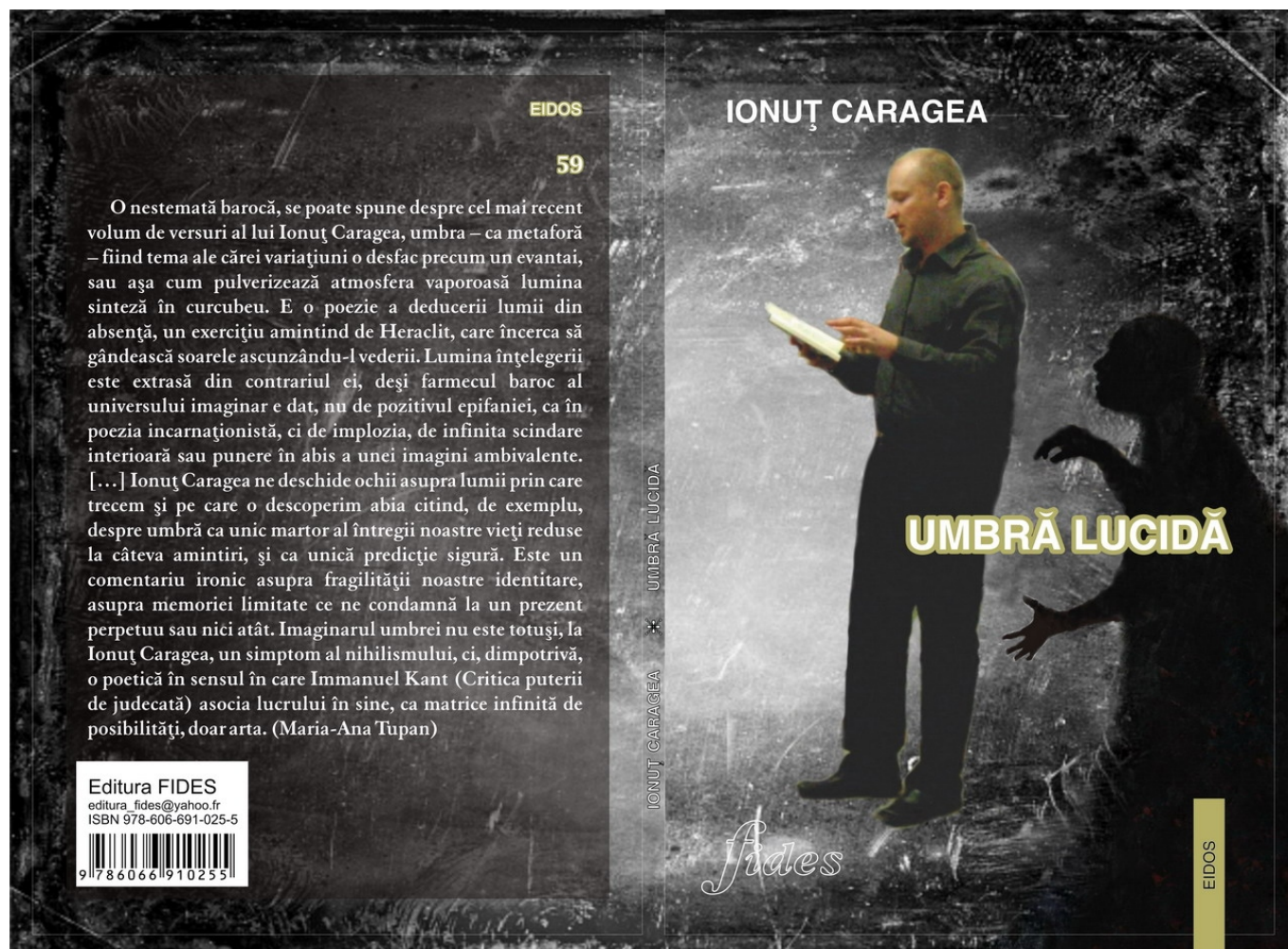
Păstura este utilă în stupină, în industria farmaceutică cu scopul de obținere a vitaminelor naturale, în medicină pentru tratarea diverselor maladii ale sistemului endocrin și nervos.

Veninul de albine este util pentru combaterea afecțiunilor reumatismale și este un bun dezinfectant. Totuși el mai este util și în combaterea astmului bronșic, hipertensiunii arteriale, nevroză, surmenaj, migrene, tromboze, arteroscleroze, urticarie, deformații osoase.

Ceara este o secreție emisă de glandele ceriere ale albinei lucrătoare. Ea se formează în cantități mari în corpul albinelor, având la bază transformarea nectarului și polenului. Se întrebuințează în fabricarea fagurilor artificiali, fabricarea lumânărilor, sculptură, produse farmaceutice, cosmetice, pielărie, mobilă, armament, optică, telecomunicații etc.

Practicarea albinăritului în satul Peștere este o rază de lumină în economia localității, o comoară aurită.

Ionuț CARAGEA

Apariție editorială **Umbră lucidă**, Ed. Fides, 2016

Editura Fides din Iași a publicat în aprilie 2016 volumul de poeme "Umbră lucidă", semnat de Ionuț Caragea. Cartea conține 47 de poeme scrise de autor în anul 2016. Prefața volumului îi aparține criticului literar Maria-Ana Tupan, tehnoredactor a fost Dumitru Scorțanu (directorul editurii Fides), iar ilustrația copertei a fost realizată de Ionuț Caragea. Cu ocazia împlinirii vârstei de 41 de ani (pe 12 aprilie), Ionuț Caragea îi invită pe cititori să citească poeme și extrase din volum pe situl său personal:

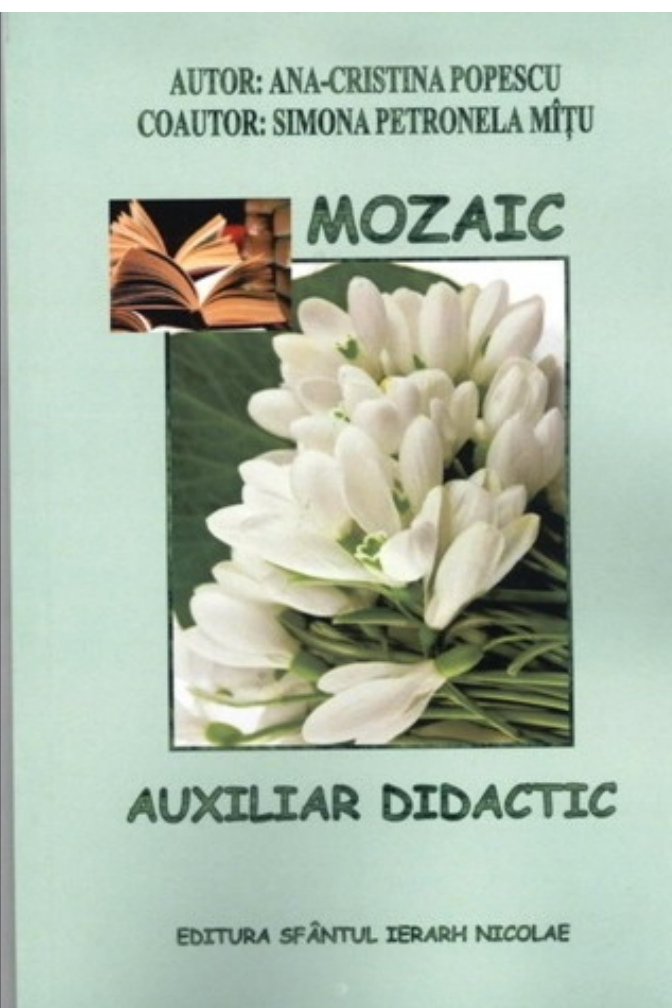
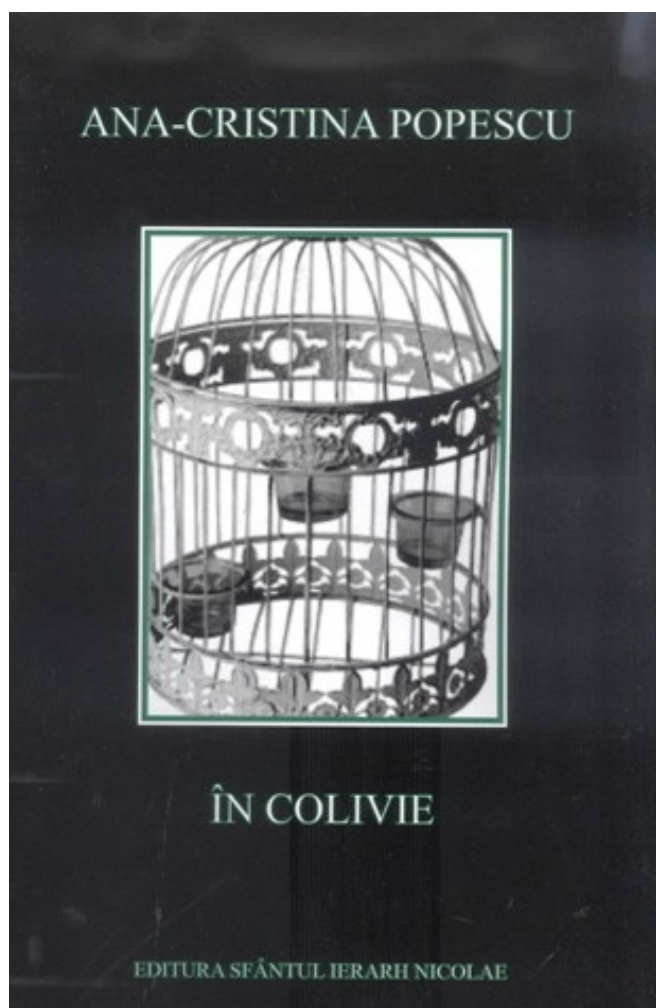
http://www.ionutcaragea.ro/poezie_files/umbra%20lucida.htm

Maria-Ana TUPAN

Prefața cărții (fragmente):

„O nestemată barocă, se poate spune despre cel mai recent volum de versuri al lui Ionuț Caragea, umbra – ca metaforă – fiind tema ale cărei variațiuni o desfac precum un evantai, sau așa cum pulverizează atmosfera vapoasă lumina sinteză în curcubeu. E o poezie a deducerii lumii din absență, un exercițiu amintind de Heraclit, care încerca să gândească soarele ascunzându-l vederii. Lumina înțelegerii este extrasă din contrariul ei, deși farmecul baroc al universului imaginar e dat, nu de pozitivul epifaniei, ca în poezia incarnaționistă, ci de implozia, de infinita scindare interioară sau punere în abis a unei imagini ambivalente. Umbra lucidă alături întunericul unei lumini divizate (*lux + idus*, de la *iduaire*, a diviza). Ființa ce se desprinde din haos, sau materia ce parvine la conștiință pot fi corelative simbolice ale acestei metafore distribuite

metonimic în cuprinsul unui volum de patruzeci și șapte de poeme, o cifră care, din nou, alături numărul asociat mitopoetic Creațiunii numărului crucificării sau aneantizării trupului ei manifest. Supunând această metaforă revelatoare, cum i-a spus Blaga, sau cognitivă, cum îi spun acum retoricienii, unei variațiuni fenomenologice, poetul își demonstrează forța imaginației ce poate face un alai de lucruri să se ridice din neant, ca în prima zi a creațiunii. El recurge la un tropism biblic, țesând în jurul unor obiecte sau imagini umile parabole ale condiției umane. Umbra este noaptea, complement al zilei, moartea, dublul optic al trupului ca și dublu socratic, demonic, sau angelic, este haosul originar, absența, moartea, lipsa de sens sau existența în afara valorilor spirituale, dar și simbolul transcendenței la care spiritul are acces evadând din hazard și caducitate. Concentrarea fiecărui poem pe o temă și folosirea unui limbaj remarcabil de unitar și de economic prin înlăturarea oricărui cuvânt redundant fac aceste poeme greu, dacă nu imposibil de parafrazat. Ele au ceva din concentrarea sonetului englez, care se termină cu o idee sumativă în distihul final. Criticul se vede silit să renunțe la încercarea de a lua un text în stăpânire, deoarece, asemeni unei parabole biblice, poemul nu poate fi disecat, anatomizat, sensul său degajându-se din întreg. Alteori, poemul construiește o singură metaforă, care, asemeni unui atractor, cosmicizează elementele unei mici drame existențiale, deopotrivă familiare și înstrăinate... (...) Metaliteratura e un loc geometric al postmodernității, dar Ionuț Caragea nu pare interesat de afiliere stilistică, ci de modul analogic, al complementarității, în care prelucrează metafora centrală. Dedicând poemul *Eu simt și presimt Dumnezeirea Anei Blandiana*, el îl construiește astfel încât să fie o superpoziție de stare contrară. Foarte populara *Rugăciune a Anei Blandiana* în care poeta zugrăvește creația lumii empirice, epifania (incluzându-l și pe Isus, care a ales și a dat doar binele) primește o replică în cheie cuantică: nu o ipostaziere a divinității în om se urmărește, ci dematerializarea sa într-un univers paralel de stări matriceale, virtuale. În „Cuvinte nepotrivite”, perfecțiunea căutată de moderniști precum Arghezi e dedusă din contrariul ei în versuri care dansează pe frânghia subțire dintre abstract și concret, dintre un scenariu intuitiv și o fugă muzicală a metaforelor, în căutarea unor corelative obiective cum numea T.S. Eliot tropii săi favoriți. Chipul poetului în poem este „ridat” ori de câte ori greșește meșteșugul potrivirii cuvintelor... (...) Tradiția imnică este rescrisă într-un poem despre întâlnirea de gradul trei, cu transcendentul întrupat în Isus, în dulcele stil nichitastănescian, holismul necuvintelor acestuia fiind însă înlocuit de o ipostaziere interioară, a poetului în dubletul propriei conștiințe de sine... (...) Această artă poetică în negativ, definind creația prin afirmarea contrariului ei, conferă gândirii poetice profunzime, relief, sugestivitate. Poezia e în esență joc, reprezentare, de unde dificultatea de a stabili și a lucra limbajul în diferite structuri de sens. Poemul din debutul volumului definește misterioasa existență a poetului ca sursă de perplexitate. Ca logophoros, purtător al cuvântului apocaliptic, el aduce sabia cu tăiș dublu a sensului literal/figurat: e „biciul de flori” al pământului și „praful de pușcă al stelelor”. Călcând pe covorul roșu al propriului sânge, la braț cu „Doamna moarte”, poetul se înserează într-un scenariu al reprezentării care îl smulge din existența unică, asigurându-i „multe vieți” sub tot atâtea măști retorice. El pare să înainteze printre scene reale, prezente sau istorice, cărora le descoperă un posibil sens figurat. (...) Cu studiată simetrie, poetul invocă, în poemul final, *Fluture cu aripi de cuvinte*, un complex imagistic, cu o superpoziție de metafore, care alcătuiesc o matrice de stări: o rămă ce înghite verdele edenic al pământului, precum șarpele biblic distrugător, devine semnificativ pentru viermele de mătase pe care poetul îl vrea transformat în fluture cu aripi de cuvinte, ce devine la rândul său semnificativ pentru zborul lui Icar, asociat deopotrivă artei (labirintul ce îngrădește natura bestială) și soarelui, luminii, în ipostaza sa potențial thanatică. Ucigașe cu adevărat sunt însă superficialitatea contemporanilor, lipsa nevoilor spirituale, cărțile necitite semănând unor morminte. Ionuț Caragea ne deschide ochii asupra lumii prin care trecem și pe care o descoperim abia citind, de exemplu, despre umbră ca unic martor al întregii noastre vieți reduse la câteva amintiri, și ca unică predicție sigură. Este un comentariu ironic asupra fragilității noastre identitare, asupra memoriei limitate ce ne condamnă la un prezent perpetuu sau nici atât. Imaginarul umbrei nu este totuși, la Ionuț Caragea, un simptom al nihilismului, ci, dimpotrivă, o poetică în sensul în care Immanuel Kant (*Critica puterii de judecată*) asocia lucrului în sine, ca matrice infinită de posibilități, doar arta.”

Ion TURNEA

APARIȚII EDITORIALE

În luna aprilie 2016, a apărut la Editura Sfântul Ierarh Nicolae volumul de teatru „În colivie“ a scriitoarei Ana-Cristina Popescu. Volumul cuprinde șaisprezece piese de teatru care pornesc de la același mesaj, dorința de libertate.

Omul prin însăși natura sa este o ființă liberă, a fost creată să fie o făptură liberă, din această cauză, de câte ori se împiedică de câte un bolovan, strigă după libertate, aleargă după ea, dar e atât de obosit, de orb, că adesea nu îi zărește chipul. Ana-Cristina Popescu a arătat acest lucru, neputința ființei omenești de a se elibera din firele de mătase ale pânzei întunecoase a închisorii, prin piese precum „Păianjenul“, „Oglinda“, „Gustând din măr“, „Punctul“, „Roata“ etc.

Titlul volumului sugerează elementul în care omul s-a înlănțuit singur datorită unor complexe, fobii. Înțelegem acest lucru și mai bine lecturând piesa de teatru „Râme, melci, viermi, șerpi“ sau „De ce se ofilesc florile când le ating?“

Moravurile societății și încercarea de a evada departe de noroiul lor sunt înfățișate în piese precum „Mocirla“ sau „Arhiva“.

Tot în aprilie 2016, la Editura Sfântul Ierarh Nicolae, a apărut și volumul „Mozaic“, un auxiliar didactic de limba și literatura română pentru gimnaziu, autor Ana-Cristina Popescu și Simona Petronela Mîțu.

Melania Rusu CARAGIOIU

Canada

Prezentare de carte, cronică de carte

POEZIA ÎN AFARA HOTARELOR - POESIA OLTRE CONFINI

Universalitatea cărților stă multiplă și continuu ca o mărturie a gândurilor imprimate pe hârtie, exprimând idei din toate domeniile.

În măsura în care a evoluat infrastructura s-a diversificat și știința cărții, luându-i-o înainte, uneori, sau urmând-o îndeaproape spre propagarea amănunțită a evenimentelor.

A fost o vreme în care omul lucrător, creator de valori perisabile sau perene, nici nu a îndrăznit să se gândească la faptul că umila lui ființă are vreun drept, apoi, încet, încet a răsărit o conștiință a valorii sale și știm cum s-au manifestat clasele sociale spre a-și exprima aceste drepturi. Dar nici de această dată, femeia nu intra în ecuația discutării drepturilor ei, ea fiind considerată albină lucrătoare din stupul de albine al familiei.

Bolile, solicitarea fizică și psihică, maternitatea, războaiele care au decimat lumea bărbatului pe terra, au îngreunat și mai mult soarta femeii. Atunci, câteva voci raționale din lumea bărbaților și a femeilor au început să exprime, la început timid, apoi din ce în ce mai tare, considerații pe tema nedreptăților pe care le îndură o femeie și astfel s-a ajuns ca în contemporaneitate să se exprime fățiș dezideratul emancipării femeii.

Astăzi nenumărate organisme naționale și internaționale au ca temă și unic scop lupta pentru drepturile femeii. Această luptă este dusă prin conferințe, mas media, moțiuni, manifestații și multe forme spre convingere a opiniei publice, de a sensibiliza masele, atât lumea bărbaților cât și a femeilor, relativ la instaurarea unor drepturi universal răspândite, care să faciliteze viața femeii.

Dacă femeia nu poate fi scutită de greutatea atributelor ei de femeie, ea are dreptul de a fi ocrotită, respectată, ajutată. Ferită de violențe și de uzura psihică a oprămirii sale ca om. De fapt aceasta este foarte pe scurt

platforma drepturilor femeii, femeia om, femeia mamă, femeia factor social, femeia factor educativ, conciliant, plin de duioșie și compasiune, care înseninează viața.

Dușmanul cel mai de temut după boala care poate pândi nemilos asupra femeii, este violența. Violența aceasta are un promotor, adormirea spiritului despre care Gandhi, în cartea sa „Toți oamenii sunt frați”, spune „Spiritul dormitează în brută și de aceea ea nu cunoaște decât legea forței fizice. Demnitatea de bărbat cere ascultarea de o lege mai înaltă, care este legea forței spiritului”

Ori, acum, când lumea este dominată și de forțe oarbe, femeia trebuie ocrotită nu numai pentru multiplele sale calități, ci și pentru suportul ei fizic și deosebit spiritual în contextul vieții actuale pe terra.

Viața de familie trebuie să fie ca o poezie a vieții. Arhiepiscopul Iustinian Chira spune în acest sens „,Avem nevoie de cât mai mulți oameni cu suflet de poet... poezia exprimă cel mai curat și mai înalt, tot ceea ce are omul luminat în el...”

Și iată-ne ajunși la a ne impune a desființa atitudinea care transformă lumea femeilor în lumea albinelor moarte, și de a ne apleca asupra unei cărți de poezie socială intitulată „Poesia oltre confini”, sau în traducere, cartea fiind bilingvă română-italiană, „Poesia în afara hotarelor”, o Antologie alcătuită, tradusă și publicată de Teodora Stanciu, Italia.

Autoarea Antologiei spune, „Poeziile sunt o adevărată mărturie a unei crize în care este implicat Omul modern și se pune întrebarea dacă omul este în stare să trăiască fără minciuni, iluzii și ipocrizie. Mesajul transmis trebuie citit în cheie psihologică și socială ce reflectă realitatea, transformată într-o formă armonioasă prin intermediul cuvintelor, ritmului, rimelor. Cuvântul este instrumentul mesajului și poetul este convins că niciodată cuvântul nu va muri, ci va trăi în eternitate...” Găsim în aceste cuvinte nu numai cheia psihologică, ci oarecum și deschiderea spre fericirea pe care spiritul nostru, din partea contribuției lui, ne ajută să o edificăm.

Autoarea cărții-antologie, poeta, scriitoarea și traducătoarea Teodora Stanciu, este master în domeniul socio-politic și profesoară de limbi și literatură slavă, precum și de limbă italiană. Inclinațiile sale lingvistice o fac posesoare și a mai multor limbi europene, ceea ce i-au adus multe satisfacții profesionale, admirația publicului și multe premii dintre care amintește premiul „Farfalla d'argento” Orașul Levico Terme, Italia, 2010, iar în 2011 obține Premiul Orașului Assisi, Italia. În România Domnia sa este membră a Ligii Scriitorilor Români Timișoara-Banat și a Asociației Culturale „Constantin Brâncuși”, Timișoara.

Pe această filieră autoarea, traducătoarea acestui volum, a cunoscut și poeți timișoreni care prin mesajul lor social au atras atenția asupra lor. A apărut, în urmă cu doi ani, cartea „Le Api Morte”= „Albinele moarte” tot în ediție bilingvă româno-italiană, cartea scriitorului Paolo Mele, în traducerea Teodorei Stanciu, o carte plină de poezie militantă, dar plină de gingășie invocând drepturile femeii în lume. Dar, pe lângă poeziile scriitorului Paolo Mele, cu acordul și dorința acestuia, în acea carte au semnat poezii și poete din Italia, Serbia, Canada, România-și... un poet timișorean, alături în gândire cu autorul cărții.

Continuarea acestei mișcări de mare anvergură și actualitate în lume, apărarea drepturilor omului, prin mesajul puterii cuvântului, în toată lumea și în lumea învecinată fiecăruia dintre noi, a inspirat-o pe autoarea și traducătoarea antologiei de față, să alcătuiască și să traducă încă o carte, cartea intitulată „Poesia în afara hotarelor”- „Poesia oltre confini”, un volum mai amplu, cu o prezentare, o adevărată cronică, portrete de autori, și apelând la Editura Destine literare, Montreal, Canada.

Cartea a apărut în ultimele zile ale anului 2015 și a fost un triumf al genului poezie socială. Poeți și poete din Italia, Serbia, România și Canada, care prin mesajul lor cântă dorul de libertate spirituală al omului, precum și îndemnul imperativ împotriva violenței exercitate de-a lungul timpului asupra sa.

Teodora Stanciu a prefăcut această carte cu un frumos preambul dedicat acestei cauze nobile și reușind într-o formă succintă, expresivă, dar plină de tact și delicatețe să enumere dezideratele acestei asidue lupte, adresându-se tuturor locuitorilor terei pentru a-i sensibiliza asupra acestei mari nedreptăți asupra omului, de către neoameni, nedreptate căreia trebuie să i se pună sfârșit.

Vom spicui din conținutul cărții mesaje în versuri ale poezilor, mesaje care sunt adevărate maxime, așa cum spiritul și sufletul fiecărui poet poate să clameze în versul meșteșugit aceste nobile îndemnuri.

poezie. A participat la concursuri internaționale de poezie, obținând numeroase premii, din care, Premiul special din partea Centrului European pentru cercetare CESAR pentru solidaritate internațională. În 2004 a primit premiul „La pena Kocic” de la Fundația „Petar Kocic” din **Banja Luka, Bosnia-Herzegovina**, a participat chiar la un concurs pentru a obține Titlul Academic de la Academia Culturală din Republica San Marino.

Din partea Asociației „Constantin Brâncuși, Timișoara, România, a primit Premiul Special în 2013 pentru contribuția sa pe plan național și internațional, iar în 2014 a primit premiul Scalabrini pentru Ziua Internațională a Limbii Materne.

Est membră a Asociației Scriitorilor din Serbia.

Poeta trăiește în Italia.

Rada Rajic Ristic este una din cele mai combative poete din acest volum. Ea deschide grupajul său cu un preambul:

„Poezie/ armeză-te de pace/ și du-te să lupți/ împotriva a tot ce e odios în lume/ învață omul să ierte/ și să eternizeze pacea/ amin.”/ (poezia „Străbate lumea”)

Poeta aduce cu ea din Serbia dorința de a străbate lumea prin ideile sale avangardiste, ea duce de mână metafora păcii și a iubirii sociale. În poezia „Fiicele poeziei”. Intuiește o scală a iubirii, care converge în blânda pace.

Am văzut un „amin” care înseamnă „așa să fie”, ca o menire spre viitor.

Dânsa ne sugerează să înțelegem, noi, pe terra, acea iubire apropiată, plină de nostalgia dorului de țară natală și duios exprimată în poezia, „Iartă-mă patrie” Cităm din această poezie: „Cui trebuie să cer iertare?/ Că am trădat/ Cu destinul meu de imigrată/... fără să las sămânța/ în pământul rădăcinilor mele?/, și încheie, aproape în lacrimi, prin versul: „Iartă-mă, patrie.”

Vedem cât de profund și adevărat sintetizează poeta statutul afectiv al unui imigrat. Poeziile: „Graiul sincerității”, „Între două graiuri” și „Străinul” analizează trăirile celui care este departe de țară, dar înțelegând drumul său fără posibilitate de întoarcere, o pace a destinului o face să conchidă: „privirea ta este oglinda durerii tale/nu vreau să scrutez suferințele inimii tale,/ omule venit de departe”/.

Imigratul simte mai bine decât oricine ostilitatea, ori cât ar fi ea de neînsemnată. Nu numai oamenii pot fi ostili, ci tot ce ne înconjoară, fiind altfel, fiind deosebit de fostul nostru mod de viață.

În poezia „De ce” poeta invocând ocrotirea lui Dumnezeu asupra tuturor, ridică întrebarea universal valabilă, de ce suntem răi, când toți avem un singur Dumnezeu și tot ea răspunde: „Pentru că suntem prea răi/ în iubirea noastră așa de mică / dăm puțin și pretindem mult.”/ Iată, aici întâlnim întrebarea logică a luptătorului social pentru dreptate, exprimată direct, fățiș, și totodată răspunsul, „pentru că suntem prea răi”

Atunci, poeta va cere, va cere imperativ, prin versuri, prin poemul „În numele vieții”: În „În umele vieții cer/ ca norii să fie restituiți cerului/ dreptatea nevinovaților /dragostea îndrăgostiților/ să sfârșească toate războaiele, / sacre și profane,/ să înceteze ura lui Cain,/ pentru că nimeni nu va pleca viu/ din această lume.”/

Deci, se cere hotărât, printr-un limbaj adecuat, îmbrăcat în poezia lucidă a vieții, dreptatea socială. Poeta mai spune: „îmbracă haina ta cea mai frumoasă, surâsul și ieși în seara asta/ să porți la plimbare/ sufletul tău.”/

Aceasta este cea mai frumoasă poezie a acestui grupaj, oferind desfătarea, eliberarea de încrâncenarea noastră, ieșirea de sub imperiul răului și să ajungem acolo unde este dragoste și unde curge fluviul prieteniei (Poezia „Țărnuțelul”)

Purtată de filozofia gândirii, poeta, în „Țărnuțelul”, spune: „Acolo unde este dragostea,/ acolo curge fluviu prieteniei, / acolo unde este sinceritate/ acolo este fluviul respectului.”/ Această cugetare este un întreg cod de viață și este explicabil din partea poetei Rada Rajic Ristic, luptătoare pentru drepturile omului în general, și a femeii tratată subuman.

Un alt vers, o adevărată maximă, ne zice: „ A condimenta iubirea cu sinceritate/ Este condimentul cel mai bun/ pe care putem să-l alegem”/ (Poezia „ Condiment”), sau: în poezia „Nu te mulțumi” ,spune: „ Nu te mulțumi/ niciodată compromisuri, ci opțiuni,/ ca să fi sigur că ai făcut un lucru just./ Nu te mulțumi/ de avansurile timpului altuia, ci pune stăpânire pe clipele tale”/

Grupajul poetei se încheie cu poezia „ Mă veți recunoaște” , unde este mărturisirea de credință a poetei.

Citez: „Dacă voi învia,/ mă veți recunoaște după versuri/... după cochilia pe care am păstrat-o”/
După înșiruirea aproape didactică a principiilor juste, altruiste spre viețuire, în acest impresionant grupaj de poezie socială, poeta Rada Rajic Ristic mai găsește în sufletul ei puternic de luptătoare tăria de a alcătui pentru eternitate acest sublim epitaf pe care îl redăm în cantabilitatea italiană:

MI RICONOSCERETE
Se risuscito mi riconoscerete,
dai versi,
dal tacere dei palmi
tesi verso il cielo
nell'attesa delle lontananze
che mi scendono sulla speranza,
dalla conchiglia che ho conservato
sulla riva dell'oblio,
giovane un'infanzia
e vecchia due vite

CORNELIU IOAN IOVUȚĂ

Corneliu Ioan Iovuță, Timișoara, România face parte dintre doctorii cercetători științifici în domeniul tehnicii, dar preaplinul sufletului său se revarsă în domeniul poeziei lirice, în domeniul poeziei sarcastice epigrama, acest gen succint și pretențios și dânsul mai acoperă și prestarea unei ample activități culturale și sociale.

L-am găsit pe baricade alături de poete și în cartea „Le api morte” = „Albinele moarte”, așa cum îl găsim și acma în cartea „Poezia în afara hotarelor”=„Poesia oltre confini”.

Domnia sa ne poartă în acest volum de poezie pe aripi de poeme măiestrit alcătuite. A adoptat punerea în trei strofe. Cu meticulozitatea preciziei sale, dânsul respectă mereu această formă armonioasă, de prozodie, optând pentru rima îmbrățișată, reușind în douăsprezece plus unu, versuri, cu o acuratețe laudabilă, această perseverență structurală. Se dovedește astfel un maestru al rondelului, pe care nu îl trădează niciodată. Ceeace mărește virtuozitatea grupajului său, din acest volum, este faptul că după fiecare rondel urmează un catren care concentrează caracterizarea unui tip uman, eveniment, situație.

Versurile sale pline de cantabilitate exprimă ideea călăuzitoare a mesajelor sale.

Să vedem totul îndeaproape. Grupajul începe cu poezia „Mesaj”, o minilecție de artă poetică: „Poezia e idee, e mesaj/ E suflet, sentiment, candoare,/ Forma frumoasă de exprimare”... și încheie cu, aproape, un citat din Boileau: „Este un elevat limbaj”.

Și cum nu poate lipsi mesagerul poeziei- poetul, despre acesta autorul spune: „, Dosar cu foi nescrise/ Boem incorigibil, / Un creator teribil/ Alimentat de vise... (În poezia „Poetul”)

În continuare poezia „Regrete” vorbește despre nemoartea poetului. „Poetul e nemuritor precum este mesajul său”, în schimb o deviere a justeței eroului acestei poezii atrage după sine căderea aceluși nepoet, despre care autorul zice de această dată: „, Dacă minciunile ne dor,/ Dacă în general se știe/ Că interesul trădător/ Exclue orice poezie ./”

Autorul mai abordează tematica țara, limba frumoasă românească căreia îi dedică o odă, trece apoi cu ajutorul catrenelor la elogierea culturii, artei și la făuritorul acestora, Omul, (Poezia: „Homo res sacra”, zicând; „, Întotdeauna omul, argila gânditoare/ Un complicat amestec de fericit și trist,/ Privit de la-nălțime și mare depărtare,/ Apare ca „omul simplu” - că-i judecat simplist.../

Găsim în versurile sale, în continuare, elementul social-economic, omul corupt al zilei, Adam primul corupt, corupția ca fenomen social’ ce „, ...alterează invizibil/ Toate structurile în stat./”

Tot pe tema corupției poetul pare să citeze din Horațiu : „, Apoi filoziofezi, gândești.../ „, Virtutea după bani”/ (în „Moștenire de la Horațiu”) sau caracterizarea altui tip de corupt: „, Un om distins/ Cu greutate,/ Ce din păcate, / Nu-i încă prins./ (poezia „Mafiot”).

După aceste scurte caracterizări usturătoare apare și concluzia în „Consecința”: „,Într-o lume-n care/ Totul se

plătește./ Un om dăruiește/ Sufletul ce-l are./” Maistral conchis, de către autor în aceste versuri, în condițiile vieții de azi.

Dar acest periplu al binelui și răului în lume nu scapă de biciuirea și de de verbul incisiv al poetului: „, Censeamnă arme eficiente,/ Ori clasice, ori nucleare, / Mai mult omor, pârjol mai mare/ Și-o spunem: nouă nu ne place,/ Vrem liberi să trăim în pace !/ (Manifest)

Din acest grupaj frumos orânduit al poetului Corneliu Ioan Iovuță culegem îndemnul de cultivare a tot ce este bun și spre înălțarea Omului, dar aceasta nu se poate înfăptui fără de a fi ascultată dorința noastră legitimă : „Vogliamo vivere liberi ed in pace !”, „Vrem liberi să trăim în pace !

CADIGIA HASSAN

Italia

Cadigia Hasan Italianca, cu origine somaleză prin mama, este licențiată în științe politice, și în prezent studiază științele sociologice, se ocupă de promovarea interculturii între popoare Din anul 2008 este Ambasadoare pentru pace numită de „Women's Federation for World”- WFWP. Este publicistă, autoare de poezii și de povești pentru copii. În anul 2003 câștigă valorosul premiu Cometa.

Acest tânăr om politic, Cadigia Hasan, prezintă în această Antologie un grupaj de poeme. Obișnuită a vorbi maselor începe prin poemul „Eu” dezbătând toate atributele unui om sensibil, atașat cauzelor nobile prin versul său . autocaraterizându-se.

Aceasta este o modalitate, poate cea mai eficientă de a te apropia psihologic de auditoriu, sau interlocutor. Dacă dorești comunicare sinceră trebuie să deschizi tu întâi această cale, sau dacă abordezi o problemă trebuie să expni tu întâi un punct de vedere spre a deschide discuția, Poeta se dezvăluie cu mult curaj și sinceritate în poemul „Eu:”, printr-un Eu repetitiv, înșirând calități umane. Citez spicuiind din unele trofe: „, EU/ Afît de asimilată și atât de diversă/... Eu/ Cu miile mele probleme/ Cu miile de nesiguranțe, / Eu/ Cu o valiză de visuri/ Și de false certitudini/... EU/ Care vreau totul sau nimic/ Și mă găsesc mereu singură/ pierdută într-o mulțime de lume/... EU/ Care obțin ceeace vreau/ Și nu trădez mândria mea.”/

Putem privi această poem ca o notă autobiografică, sau putem considera șablonul general uman, dar indiferent de percepția noastră acest poem este nou în modalitatea francă de exprimare și prin forma lui de prezentare a atâtor de mulți „Eu”.

Ne punem din nou întrebarea, este eu-ul , acel ego interior sau este un Eu individ ambulator, dar înzestrat cu o înaltă intelectualitate. Poeta ne lasă această dilemă, poate chiar intenționat spre a ne suscita interesul de a înțelege și de a găsi noi înși-ne cheia răspunsului.

O vedem plecând în „, Aștept plecarea”, ascultând „, Ultimele note ale unui disc/ care nu-l voi mai asculta”/, apoi o vedem prin prisma unui imigrant temporar care ni se destăinuie, arătând aportul lui social în noua țară. În poemul „, Amprenta”, cu o justete plină de înțelepciune, dar și cu tristețe, eroul poemului măturisește faptul că în toată activitatea lui prestată cu dragoste, el a lăsat amprenta lui. Aproape că se vorbește despre acea asimilare temporară între cel servit și cel care servește. Citez: „, Amprenta felurilor mele de mâncare/ pe mesele tale frumos aranjate/... a muzicii mele și a dansurilor mele/ și a vocii mele unită cu a măiestriei tale/ Poezia „, Sahara” scrisă tot în vers alb , precum întregul ciclu, reușește o descriere sugestivă, totală, doar prin două versuri, a deșertului, celelalte versuri completând imaginea viu colorată prin cuvinte. Citez: „,Printre degete freamătul vîntului./ Prin păr multe mângăieri date”/

De remarcar aici și arta de a interpreta și a traduce a Teodorei Stanciu.

Grupajul se încheie cu poemul „Foto Amintire” Ne-o imaginăm pe eroina poemului privind scrutător o poză din album . Zic scrutător și nu nostalgic, pentru că eroina regretă și își autodenunță niște trăsături pe care acum ar voi să le ștergă: citez: „, Regret/ Esența mea picantă,/ mintea mea intuitivă,/ neliniștea mea impulsivă și aprigă,/ pozele mele de divă,/ impertinența mea,/ voința mea de a uimi și să mă uimesc./

Această manieră de a scrie i-a conferit premiul afît de meritat de autoarea acestor versuri. Asupra lor și a viziunii poetei îmi vine în minte un citat pe cât de scurt și adevărat din Devises des Thomelin: „Mergând drept nimeni nu se împiedică”

DOINA DRĂGAN,
România, Timișoara

Poeta Doina Drăgan este Președinta Ligi Scriitorilor Români din Timișoara-Banat, România și sufletul a nenumărate activități culturale locale, naționale și ci implicări în colaborări de răsunet cultural internațional. Această poetă cu suflet cald, profesor universitar de matematică, arată și cât de înrudită este matematica și poezia, matematica și muzica, sau matematica și diverse arte.

Însuși Leonardo da Vinci era matematician, inventator, om de știință, atât de avansat în vremea lui încât teoriile și descoperirile sale păreau direct utopice, dar astăzi uimesc prin previziunile lor

Viața Doamnei Doina Drăgan, așa cum Domnia sa spune, a avut ca prim obiectiv nativ înclinația spre altruism, dăruirea din sufletul său generos cauzelor drepte, iar când plenitudinea vârstei i-a permis a exprimat: „Avem nevoie de cultură și ca atare vom intabula în marmură cultura” Și așa a fost. Cărțile sale, „Stelata cale”, „Ecou”, „La Țărnuțel Imaginii”, vorbesc de la sine prin subtile îndemnuri spre sentimente alese.

Cu multă îndemânare și finețe atinge problema eticii creștine ca argument al unei supreme conștiințe, care ar trebui să șlefuiască simțirile prea dure ale unora dintre semenii noștri.

Poeta, scriitoarea, călăuzitoarea de cultură Doina Drăgan este personalitate remarcată a culturii române, recunoscută ca atare în lumea culturii și nu întâmplător este cea care conduce Liga Scriitorilor Români, Filiala Timișoara-Banat. Este cunoscută pe Continentul american, în Europa și prin activitatea sa de mentor al activității literare și culturale leagă mii de fire cu scriitori, oameni de cultură și știință de peste hotare, demonstrând potențialul nostru românesc, cultural.

Activități precum înființarea unei reviste prestigioase „Heliopolis”, coordonarea proiectului Town Tours, împreună cu doamna Carmen Stadelhofer, - Academic Director of ZAWIW, Universitatea din Ulm, Germania, activitate care a facilitat schimburi culturale cu țări europene Italia, Serbia, Germania, Ungaria, Bulgaria și România stau mărturie a dragostei, dăruirii și puterii sale de muncă, închinată a tot ce este românesc.

Concursul internațional „Danube in poems”- „Il Danubio in versi” a fost o altă realizare de anvergură realizată împreună cu Asociația Culturală „Constantin Brâncuși”, Timișoara și cu valoroși colaboratori, precum Profesoara universitară Mariana Strungă și nenumărați alți colaboratori entuziaști. Niciodată nu s-au amintit greutățile fizice și materiale, ci întotdeauna a primat realizarea scopului cultural dorit cu ardoare.

Programul, „Dunărea în versuri” este o inițiativă care a cumulat frumoase poeme din care reiese dragostea omului pentru acest Fluviu, Dunărea, care poartă cu sine vestigii de dor, cultură, viață din care s-au înfruptat și se înfruptă multe popoare riverane lui, care chiar poartă numele de popoarele Dunării.

În 2012 a apărut în Editura „Eurobit” acest frumos buchet de poezii și poeme. Ca întotdeauna, această „Albină”, atât de harnică, plină de dăruire, s-a străduit cu generozitate să dea îndemn și posibilități de afirmare tuturor din solicitanții săi, dânsa așteptând în linie, cum se spune, un loc spre a vorbi cu mult tact și modestie și despre sine, întocmai ca un lider desăvârșit, care trăiește fericit pentru că aude ovațiile la succesele și meritele pe care le-a implementat celor pe care îi călăuzește.

De aceea a socotit că voiește să apară în această antologie doar cu un singur poem. Dar acest poem spune atât de multe, ca un corolar al unei opere de viață sau a unei opere scrise.. Poezia este intitulată „Sunt punct în universul vieții”.

Citez din quintezența acestui poem: „Sunt punct în universul vieții! / ce îndrăznesc și avansez căutări.../ îmi ilustrez în minte un spor de siguranță/ Și judec existența... sau neexistența/ cadru, contur, penel,/ interpretează-mi semnul,/ sunete rostite, urme de tipar,/ funcții sinusoidale, noutăți, surprize.../ Toate îmi răsună în ecouri permanente/ Se aud aici, se aud acolo pe valurile Dunării.

Acest fragment de poem este ilustrarea unui tablou, Un tablou al valurilor existenței, al valurilor gândirii, al valurilor sinusoidal - egal vârtejurilor de pe Dunăre, ecouri- zbaterea apelor la „Porțile de fier” și toate se reflectă duios și cantabil în valurile Dunării.

Despre un asemenea promotor de cultură care este omul complex de cultură, Doina Drăgan, E. Kant a scris: „Eu nu cunosc decât două lucruri frumoase în univers: cerul înstelat desupra capetelor noastre și sentimentul datoriei din inimă”

CARLA GALVAN
Italia, Vicenza

Aducând cu sine prospețime din îndepărtatele gene mongole, Carla Galvan, italiancă, reușește cu brio în studiile sale universitare, pentru o licență în limba germană, îmbrățișând în continuare studii pentru limba și literatura sârbă. Dânsa mărturisește că o preocupă cultura sârbă după ce a cunoscut înflăcărea și motivația socio-patriotică a poetei Rada Rajic Ristic, care i-a devenit prietenă și a însoțit-o în multe vizite în Serbia. Nu putem trece cu vederea dobândirea unui premiu important primit în 2004 de Carla Galvan, de la Fundația „Petar Kocic”, distincția „La penna di Kocic” și în anul 2013 Diploma de excelență din partea Asociației culturale „Constantin Brâncuși”, Timișoara, România, pentru activitatea sa națională și internațională.

Pentru poeta plină de sensibilitate iubirea este cea care reunește ființele, aplatizează asprimile existenței, Această iubire emană de la om, sau poate emana de la o icoană, de la un mit, fiind întotdeauna desăvârșirea. Citez: „de la tine păstrez/ ... parfumul / de trandafiri/ în fața icoanelor/ cu sfinți./ (poezia „Iubire”), sau: „ cuprinzând într-o îmbrățișare/ pământul și cerul./ (Poezia „Icoana”), sau înclinând iubirea spre un alt suflet: „O iubire antică/ cântă într-un colț/ al sufletului meu.”/ (în poezia „Iubire antică”).

Această iubire pe care o cheamă primăvara sufletului este ... „respirul tău/ este acel parfum/ de mângâieri/ și de infinit./ (Poezia „Primăvara”).

Dar, iată, apar grijile cotidiene, socialul, o neputință, care poate fi învinsă prin puterea noastră de a implora ajutorul a tot ce este sfânt în noi, prin icoana la care ne închinăm, Înțelegem ce sugerează poeta și anume că avem rezerve de energii creatoare, dorințe, dar un gând înălțător în fața icoanei scoate la iveală această energie folositoare nouă și lumii căreia i-o dedicăm, Citez din poezia „ Trandafiri albi”: „Trandafirii albi/ în fața icoanelor/ parfumează prin rugăciuni./ povestesc cerului/ sufletul nostru fără paradis”

În poemul „Renașterea” se conturează precis mobilul pentru care este necesară iubirea, icoana, energia de luptător ori puterea condeiului pentru binele universal, pe care autoarea îl vede astfel: ... „M-am regăsit/ pe malurile Gangelui/ nici ochi/ nici mâini/ dar o foarte lungă îmbrățișare/ cu întregul univers/ în afara lumii,/ în inima soarelui.”/

Carla Galvan împarte un crez, o iubire generoasă, capabilă de sacrificiu, așa cum spune Oscar Wilde în „De profundic”: „Iubirea este o împătășanie care trebuie luată stând în genunchi”.

AL FLORIN ȚENE
România

Este greu să stabilești pentru acest corifeu, care este Al. Florin Țene, un oraș căruia îi aparține, fiindcă Domnia sa este peste tot. De o energie și un har scriitoricesc proverbial, este întâlnit la conferințe, simpozioane, prezentări, întruniri și mereu atent și de a răspunde chiar și la cel mai umile solicitări care afluează spre ordinatorul său.

Fiind Președintele Ligii Scriitorilor din România și diplomat în jurnalism european, dânsul ne reprezintă cultura română de la înălțimea unui for internațional. A fost unul din principalii creatori ai Ligii Scriitorilor Români, iar filialele acestei Ligi se întind până în Belgia, Canada, USA.

Omul de cultură, poetul, diplomatul, Al. Florin Țene, este promotor al curentului „globmodern”, o reîntoarcere a clasicismului în varianta sa modernă, despre care dânsul afirmă: „Am fost obișnuiți să vedem pădurea și nu copacul. Acum este necesar să protejăm și să stimulăm creșterea copacului (OMUL) și atunci pădurea (SOCIETATEA) se va dezvolta.

Poezia inclusă în Antologie, se înscrie în dictonul „ non multum sed multa” și este un program de viață al scriitorului, în general, al cititorului, al copilului care crește într-un anumit climat, al gândirii și al îndemnului.

Versul „ Să ascultăm o culoare” este pentru noi același lucru ce ni se întâmplă la un concert, când percepând

melodia vedem în închipuire divese imagini.

Sau „... vedem crinul cum moare/ prin albul întors în tulpini”./, versuri care simbolizează pentru mine întoarcerea la clasicism, de data aceasta acel nou clasicism modern și rafinat și acceptat în forma sa distlată, a celui „alb întors în tulpini”.

În: „...să ascultăm surparea,/ cum plouă culori în urechi.”/, este multă artă stilizată și stilistică în această exprimare aproape cifrată, care de fapt se adresează percepției auditive a gongului care pretinde o înnoire corespunzătoare contemporaneității.

Elementul simbolic, Dunărea, ce leagă apusul de răsărit, prelingându-se cu undiri de miere, pentru mine înseamnă pagini din trecut, trăitoare până azi, istoria dacilor, străbunii noștri care împânzeau cuprinsurile și din ce semănau ei, pe alte meleaguri, cu trecerea timpului, Dunărea ne aduce valul de cultură al asimilărilor și a înnoirilor de azi.

Parafrazez, „Doar poetul știe taina versului său”, dar și fiecare lector soarbe și răstălmăcește picătura de savoare compatibilă cu gândirea sa lăuntrică.

Poezia, oricât de clară ar fi, este un mister care tebuie deslușit, citit cu deschidere, ca o rugăciune, foame de percepție și spirit clar și nepărtinitor. Atunci poezia te învăluie ca lina apă a Dunării sub soarele verii, îndemnându-te spre reverie sau alte sentimente personale.

Acesta este sentimentul pe care mi-l evocă și ultima strofă din poezia „Simbol de auz”:

„Te aștept să-ți desenez printre timp/ o lună din sunet ce curge/ spre mări, pe aripi, în Olimp/ Dumnezeu îngerii ne unge.”/

Le Père Lacordaire spune despre orator (eu comparându-l cu un poet): „Nu exită elocvență separată, ci fiecare orator are două genii, al său și a secolului care îl ascultă”.

MARIANA STRUNGĂ
Timișoara, România

Mariana Strungă este profesor universitar de limbă și literatură română cărora le-a dedicat o viață de om. S-a dăruit scrierilor, activităților literare, culturale, ridicării calității slovei scrise și vorbirii corecte a frumoasei noastre limbă română, ca un pedagog iscusit, mentor și promotor de cultură.

Multe generații au profitat de bogăția învățămintelor sale, spre beneficiul lor personal și al culturii române. Deabia din anul 1995 și-a luat timp pentru sine, pentru creația sa personală publicând multe cărți, de răsuet, care s-au dovedit a fi tot nouă, societății, cititorului, folosite prin bogăția de suflet și idei.

Publică volumele „Kogaion”, 1995; „Ghilotina puterii”, 1996; „Sigiliul luminii”, 1997; „Mistica rosa”, 2000; „Nevica con amore”, 2003; „Sanctuarul cu oglinzi”; „Universuri paralele”; „Alb din marele alcuns”; toate după anul 2006... dintre care foarte mediatizate internațional, eu auzind despre unele și în Canada, „Kogaion” și „Universuri paralele”.

Domnia sa este profund implicată în Proiectul European Town Tours și „Danube in poems” Este presedinta Cenaclului Asociației culturale „Constantin Brâncuși”, Timișoara.

Cu multă dăruire se deplasează în exteriorul orașului, sau în teritorii, spre a coordona, manifestări culturale, sau a răspunde spre a susține activități de amplă desfășurare la festivități tradiționale culturale cu temă literară și uneori și muzicală

Domnia sa pentru această Antologie a ales Poezia „Reverie Dunăreană”.

Dunărea văzută de poetă este o magnifică oglindă, care atrage scliprea cerului, sufletele sensible în valuri. (iar eu, ca cititor, îmi zic, căutând armele srămoșilor sau frumoasele din valuri, ca-n basmul cu Lorelei al visurilor).

Dunărea a cunoscut valuri de sânge în multe războaie, a cunoscut valuri de vieți luate de puhoie înspumate și cred că de aceea poeta amintește o rană, o rană profundă, care s-a repetat. Citez din poezia „Reverie Dunăreană”:

„Tresar, mă-nalț și iar plutesc,
un magic ochi mă-nchide-n ramă,
și chiar de-am fost sau de n-am fost,

sunt numai urna dintr-o rană.

De-am fost, sau dacă voi mai fi
Sunt urna-n care-a ars o rană
Pe malul sfânt al Dunării.

Această meditație aduce suflul amintirii celui care s-a născut în vecinătatea acestui măreț Fluviu aldulat, blestemat, implorat, însângerat, strălucitor, plin de speranțe și mister care își duce undele mereu și mereu către marea cea mare, umezind prin efluviile sale munți, păduri, câmpii, iar la construirea barajului său, de la noi, luând cu sine urnele sfinte ale strămoșilor noștri.

Și mereu, îi vom spune: „du în lume vestea despre plaiurile noastre” cum zicea și Radu Gyr, „...du-ne spre apele mediterane/ dorul izvoarelor după oceane...”

DIANA ANA MARIA ZLIBUT

Timișoara, România

În acest volum găsim patru generații de scriitori, un fapt extraordinar de laudabil, dar meritul cel mai mare îl are cel mai tânăr dinre toți, o fetiță, elevă, Diana Ana Maria.

Când ești atât de mic, timiditatea te împiedică să mărturisești că ști să scrii, că vrei să devii scriitor, că ai multe foi scrise, doar pentru tine. Dar Diana Ana Maria scrie deja chiar și poezii cu o temă dată. De data aceasta tema „Dunării”.

Ea știe multe despre Dunăre fiindcă învață la școală, dar mai ales că a participat la „Covorul Dunării”, a auzit-o pe bunica corectând poemele primite de la scriitori, poeme închinat Dunării, a văzut Dunărea și a auzit povești din folclorul popoarelor despre acest Fluviu, cel mai mare din Europa, și dacă nu este cel mai mare, atunci este, sigur, cel care călătorește spre Delta lui, pe care o crește an de an.

Să citim acum din poezia „DUNĂREA” pe care a scris-o Diana Ana Maria.

Poezia ei are trei părți, în prima parte vorbește cu bătrînul fluviu, dar, cum ni se pare și nouă, și ea vede nu un fluviu bătrîn, ci o regină, o prințesă tânără, parfumată în mireasma florilor.

În a doua parte a poeziei Diana Ana Maria contunuă să-i vorbescă Dunării, Acuma o vede o binefăcătoare care aduce câteodată întâmplări, dar nu întâmplări rele, ci întâmplări plăcute ca o aventură dintr-o carte pentru copii.

În a treia parte a poeziei fetița îi spune Dunării cam astfel: -, „știu că te duci mai departe ca să vezi văi și munți și apoi să ajungi până la mare.

Cred că Dunărea dacă ar auzi această poezie ar întineri, când acest lăstar, elev de școală îi cântă osanale.

Redau mai jos a treia parte a poeziei:

„Gîndu-ți zboară peste văi,
„Ca să vezi și munții tăi,
„Apoi aă ajungi în mare,
„Drumul marilor izvoare

Revenind la primele mele impresii despre poezia Dianei Ana Maria Zlibut, citez din J. Cocteau: „Poeziei nu i te consacri, ci ei i te sacrifici”

TITINA NICA ȚENE

Cluj Napoca, România

Doamna Titina Nica Țene este o scriitoare care participă cu frumoase poezii în reviste și în Antologiile naționale și internaționale STARPRESS. Obținând premii internaționale și naționale,

Activitatea pe care o desfășoară în calitate de cadru didactic îi păstrează un suflet pur și tânăr. Prima poezie din grupajul de față, „Scrisoare” vrea parcă să desmintă spusele mele, amintind despre o tinerețe care trece ușor, pe nesimțite și nu se mai întoarce.

După nostalgia clipelor ce trec, în poezia următoare „Clipa” eroina poeziei sale devine un combatant al propriei libertăți, dar un combatant delicat, asemuindu-se cu un porumbel care se apără cu aripa sa fragilă.

Periplul vieții eroinei alese, se desfășoară în continuare. Acel porumbel tânjește după cuibul lui și vrea să de

întorcă la el. Acuma nu mai este un porumbel ci devine o ființă umană cu dorul de locurile natale. Poezia se numește „Înveșnicire”, iar ființa care spune „că mă întorc din nou la rădăcini”, dorește să se întorcă pentru „înveșnicire” Pare trist, dar nu dă totuși senzația de iminență. Această artă de a se pronunța mai reticent fac din poezia aceasta un bulgăre valoros prin arta mânăuirii condeiului, „Sunt atât de fericită”, este poezia care încheie acest ciclu și ne dă o stare de revigorare, de speranță, de optimism. În poezie transpare acea siguranță a iubirii candidă, virtuale, parcă simțind undele celui pe care îl știe pe aproape.

Pentru frumusețea acestui desnodământ fericit redau poezia : Sunt atât de fericită,
luna curge printre nori
noaptea rece și tăcută
mă îmbracă în fiori

Pentru ce sunt fericită

Pentru lună, pentru ape,
Pentru noaptea că-i tăcută
ești pe aproape ?

Sau că... tu

MELANIA RUSU CARAGIOIU
Canada, România

De profesie inginer, Melania Rusu Caragioiu a manifestat întotdeauna înclinații spre umanism, iar după un concurs de împrejurări, din 1974 a obținut un atestat în biblioteconomie și a lucrat 13 ani, până la vârsta de pensionare la fondul documentar și periodice de la Biblioteca județeană Timiș-Timișoara. Din motive de boală a plecat în Canada, dar ține și o strânsă legătură cu Timișoara, România, unde mai are încă locuința și ceva teren agricol. Datorită activității literare a deveni publicistă, poetă, scriitoare. Recunoscându-i-se meritele face parte din Liga Scriitorilor, Timișoara-Banat și din Asociația Canadiană a Scriitorilor români, A obținut trei premii internaționale, unul de la Revista „La pologne”, și două de la Starpress, și mai multe premii naționale, între care și unul din partea Asociației Culturale „Constantin Brâncuși”, Timișoara. Scrie în română și franceză, publicând în țară și Canada. Este un membru fondator al Cenaclului Ars poetica, Montreal, membră la cenacluri literare și vicepresedintă a Cenaclului de epigrame „Păstorel Teodoreanu”, Montreal. Duce o asiduă acrivitate cenaclieră, culturală, socială și literară. Este autoarea a 13 cărți din care 12 în versuri, și una în proză.

Înainte de a vorbi despre viziunea mea în poeziile proprii din volum, mulțumesc pe această cale autoarei și traducătoarei Teodora Stanciu, pentru neasemuitul cadou literar valoros pe care mi l-a trimis: 50 de exemplare din cartea „Poezia în afara hotarelor”- „Poesia oltre confini” apărută în 2015, în Editura „Destine literare”, Montreal,

Este un cadou neasemuit de generos, din care voi împărtăși, întâi de toate o prezentare a acestui buchet de sentimente sufletești, pe cât posibil, în paru zări ca mesaj social pentru drepturile omului. Un mesaj cu atât mai valoros întrucât el pornește de la un număr de 12 poeți devotați celor mai alese sentimente în lupta pentru drepturile omului.

Melania Rusu Caragioiu prezintă două poezii, sonete, în care eroul principal este Omul, ființă sub aspectul său social, în umbră, sau într-o viitoare lumină. În „Sonet cu ghiocei”, (din care s-au pierdut pe drum două versuri necesare: „Sub strașini migăloase rândunele/ Pline de-ardoare -și rânduiesc căminul”/ ... dar...trec mai departe...), poezie cu joc de imagini care reflectă stări de spirit care alunecă spre tristețe: („Poate de-atuncea simt ce e declinul /), melancolie: („Alunecă pe lângă mine timpul”), imagini de pastel: („Mi-adeuce ghiocei și-a golit câmpul”), și o ușoară doză de cinism: („Și-mi port vibrând scheletul de surcele”).

Al doilea sonet, „Spre ideal” redă o viziune apoape ireală, un zbor printre nori, un schimb de salut cu extraterestrii și puțină flozofie privind forța de neînving a Omului. Redau câteva versuri, „Extraterestrii? Pământeni ? Viața/ Străbate până-n adâncimea mută/ Nici o fărâamă-n cosmos nu-i pierdută// Și Omul-etalon străbate timpul,/Ușor și uimitor măbind-și nimbul/ Urcând mereu pe calea lui ... știută.”/

: PAOLO MELE

Vicenza, Italia

Această personalitate care este avocatul, artistul metropolitan, poetul Paolo Mele este acel Mecena care fiind luptător pentru nobila cauză a drepturilor femeii în lume, fiind chiar Președinte al Asociației din Vicenza, Italia, a invitat la „masa domnească a cuvântului”, poete și poeți care au apărut în volumul său, „Le Api Morte”-Albinele moarte”

Despre Domnia sa , cel mai precis vorbește traducătoarea volumului de față și îmi permit să redau în întregime și fidel, cele scrise de dânsa:

„ ... Paolo Mele a publicat „ Giusto per caso” poezii și desene, 2001; „Marlene”, lirică metropolitană, 2004; „Deus ex Machina”, poezii, 2005; „Monitorie”, poezii, 2006; „Baby on board”, poezii, 2006; „ Le icone e le spine”, culegere de poezii cu Rada Rajic, 2006 și recenzia cărții de Teodora Stanciu; „Bitch Zebras”, Sound&words, 2006; „Noir New-pulp lyrics”, 2007; „Viejas putas”-Sound&words,2007; „I Sentieri del lupo”, 2007, culegere de poezii cu Rada Rajic. Cartea respectivă a fost tradusă de Teodora Stanciu din italiană în română. „Le Api Morte”, 2015, culegere de poezii cu Rada Rajic și cu poeți de la Liga Scriitorilor din Timișoara, cartea tradusă de Teodora Stanciu din taliană în română și din română în italiană, autoirii fiind unii italieni și alții români. În 2013 Paolo Mele a primit diploma de excelență ca semn de recunoaștere al talentului său artistic din partea Asociației Culturale „ Constantin Brâncuși” ,Timișoara, România”

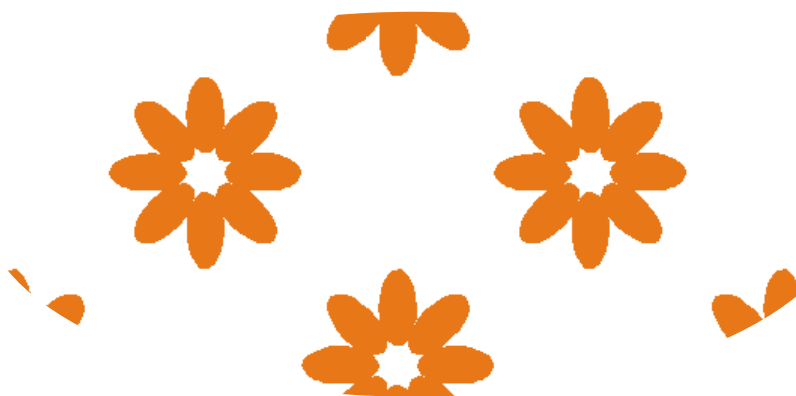
În „Speranța unei semințe” poetul vede toate fațetele nedreptății și formulează: „Libertatea e un copac retezat”, sau „Vântul va continua să sufle/ Prin rețeaua ghimpată și zăbrelele/ oricărei frontiere”./ Apoi conchide cu siguranță: „Dar rădăcina luptă/ Pătrunde, se ramifică/ În profunzimea rece și întunecoasă a pământului/ Ca să păstreze sămânța!”

Firul călăuzitor al vieții îndeamnă la mii de artificii de luptă pentru supraviețuire, pentru a păstra drepturile greu câștigate și a dobândi cu multă luptă și perseverență existența de neam, acea sămânță latentă care mâine va răsări cu o forță mai aprigă, și în locul copacului tăiat va crește altul mai viguros.

Poetul a reușit o frumoasă alegorie în această poezie, alegoria triumfului speranței..

Idea de infuzie benefică de sentimente, apare în poezia „ Amprente” exprimând cu finețe aportul migrantilor temporari și dăruirea lor în munca pe care o prestează mai ales lângă persoanele pe care le îngrijesc. Se dezice faptul că nu este doar un schimb serviciu-ban între persoana servită și cel care o îngrijește, ci o comunicare ce influențează reciproc ambele persoane.. „ Îi urmărim cu greu și neliniște” neștiind cum vor acționa, „Dar cercând ampentele lor în infinitatea celor/ Rămase în amintirea unei perechi de pantofi colorați”.

Atât de uman sună această înțelegere înțeleaptă a destinului celui venit la muncă. Este atât de frumos în concernul atâtor vești nefavorabile despre bietul emigrant, lucrător temporar, ca să vezi un aliat, de valoarea unui mare avocat, care mulțumește cu gingășie pentru amprenta lăsată de simplul om venit la muncă în țară străină.

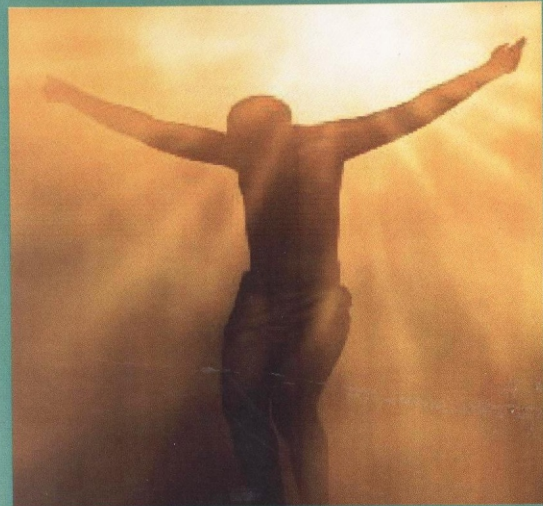

Publicist, cronicar literar aplicat, Victor Rusu debutează în poezie relativ târziu: *Aer de tulnice* (1977). Se remarcă de atunci printr-un cumpănit echilibru între luciditate și elan afectiv - imaginativ. Concentrarea discursului pe un număr de metafore-cheie, direcționarea lui spre același referent, stăpânirea mecanismului prozodic și capacitatea de a prelua motivele melosului folcloric, iată câteva dintre caracteristicile acestei poezii.

Olimpia Berca

ISBN: 078-606-724-021-4

VICTOR RUSU

PREȚUL MĂNTUIRII

Editura DAMIRA

Drobeta Turnu Severin, 2016

Rugăciune

Femeia mea,
osânda mea,
călăul meu bland,
Visează-mă
și pătimește de mine,
Precum o mamă,
care aude în sânge
plângând
pruncii ei nenăscuți ...

Teamă

Se spovedește stins,
Cu silabe de innuri cerești,
Sau de psalmi
Din „Cântarea Cântarilor”
Își mărturisește
Cu atâta sfântă sfială
Omenescul păcat al iubirii
Încât uneori îmi e teamă
Să nu sfârșească răpusă
De propria ei frumusețe,
De feciorelnica, nemiloasa
Candoare,
Ce parcă-i sugrumă, adesea,
Respirația precipitată,
Curată ca aburul laptelui
Abia muls în șiștar ...

